antifa!

πόλεμος ενάντια στο φόβο

τεύχος 4, 12/'06, 1,5 ευρώ

η μισή μου καρδιά δική σου...

(η άλλη μου μισή σ' όλες τις βιασμένες της ελληνικής επαρχίας βρίσκεται...)

Στις 30 του περασμένου σεπτέμβρη πραγματοποιήσαμε με τη βοήθεια και τη συμμετοχή πολλών ακόμη αντιφασιστών και αντιφασιστριών μια μεγάλη αντιφασιστική διαδήλωση· *μια διαδήλωση μνήμης* όπως την ονομάσαμε. Και εντάξει αν κάποιος θελήσει να κρίνει την επιτυχία ή την αποτυχία της με βάση το αν ανταποκρίθηκε πολύς ή λίγος κόσμος, το πόσο πλούσια ή όχι ήταν η προπαγάνδισή της, το αν είχε παλμό ή έμοιαζε με σούπα τότε μάλλον η ζυγαριά θα κλίνει υπέρ της πρώτης εκδοχής. Αλλά όλα αυτά είναι η μια πλευρά της επιτυχίας - είναι οι πολύ προφανείς λόγοι για να είμαστε χαρούμενοι.

Το άλλο κομμάτι της - που δεν είναι φανερό με την πρώτη ματιά, αλλά δεν είναι και κουίζ για δυνατούς λύτες είναι το πολιτικό σκεπτικό που έβαλε σε τροχιά όλη αυτή τη διαδικασία: ναι, πράγματι πολλοί και διαφορετικοί μεταξύ τους τύποι και τύπες κατέβηκαν σ' αυτή τη διαδήλωση, η κίνηση της βούρτσας που μπαίνει στον κουβά με την κόλλα επαναλήφθηκε εννιά χιλιάδες φορές, οι δρόμοι της πόλης φώναζαν με κάθε τρόπο ότι κάτι παίζει, όσοι και όσες ανταποκρίθηκαν στο κάλεσμα συγκρότησαν ένα δυναμικό και αυτοπεριφρουρούμενο μπλοκ. Αλλά όλα αυτά γιατί; Γιατί άραγε αυτή η διαδήλωση ήταν τόσο ξεχωριστή; Γιατί είχε μια σημασία παραπάνω να συμμετέχουν όλοι αυτοί οι περίεργοι τύποι σε μια κινηματική εκδήλωση με τη διάθεσή τους να μην εξαντλείται σε μια βόλτα κάτω απ' τον αθηναϊκό ήλιο; Το είπαμε και στην αρχή: είχαμε αποφασίσει να διοργανώσουμε μια διαδήλωση μνήμης.

Ωστόσο, επειδή ζούμε σε καιρούς χαλεπούς, σε καιρούς που αν κάτι βασιλεύει αυτό δεν είναι άλλο από τη σύγχυση, οφείλουμε να πούμε δυο λόγια παραπάνω: με τη συγκεκριμένη διαδήλωση, όπως και με όλες τις υπόλοιπες που θα διοργανώνονται για να μην ξεχαστεί (*αλλά κυρίως για να μην ξεχάσουμε εμείς...*) το πογκρόμ της 4ης σεπτέμβρη 2004 θέλαμε να χτυπήσουμε δυο τέρατα. Το ένα απ' αυτά είναι η Σκύλλα της λήθης. Μπορεί σε πολλούς τα γεγονότα να είναι γνωστά, αλλά έχει ένα νόημα παραπάνω να επαναληφθούν εν συντομία: πριν δυο χρόνια και κάτι σημειώθηκαν απ΄ άκρη σ' άκρη αυτής της γαμημένης χώρας τα πιο βίαια ρατσιστικά επεισόδια. Πολλές χιλιάδες έλληνες και ελληνίδες σηκώθηκαν απ' τους καναπέδες τους και λίντσαραν όσους ξένους, στη συντριπτική τους πλειοψηφία αλβανούς, έβρισκαν στο διάβα τους· επειδή λέει η εθνική ομάδα ποδοσφαίρου της αλβανίας κέρδισε αυτήν της ελλάδας. Αναρωτιόμασταν: **Τι μεσολάβησε από τότε; Τι άλλαξε; Τι συνέβη, έστω και στο ελάχιστο, που να μπορεί να εγγυηθεί ότι δε θα ξανασυμβούν κανιβαλισμοί, έστω και μικρότερης έντασης; Δυστυχώς τίποτα. Κι όχι μόνο αυτό, αλλά διάφοροι νιώθουν άνετοι να ξαναπράξουν τα ίδια, ακριβώς γιατί τα πραγματοποίησαν ήδη με επιτυχία. Και το κυριότερο; Ανεμπόδιστοι... Και ακόμη χειρότερα: όλα αυτά μοιάζουν να είναι κιόλας ξεχασμένα, απωθημένα στο χρονοντούλαπο της ιστορίας.** Θυμάται κανείς; Ντάξει τώρα...

Και βέβαια δεν υπάρχει Σκύλλα χωρίς μια Χάρυβδη να

η μνήμη κόκαλα δεν έχει...

Αμάρυνθος

Η μάχη των μεσολαβήσεων

Με μια πρώτη ματιά, τα γεγονότα της Αμαρύνθου και η κάλυψή τους από τα μμε φαινόταν ν' αλείφουν μπόλικο βούτυρο στο ψωμί μας. Εμείς δεν είμαστε αυτοί που λένε τόσο καιρό ότι η ελληνική κοινωνία είναι ρατσιστική; Εμείς δεν είμαστε εκείνες που με κάθε ευκαιρία ξεφώνησαν - και σε ορισμένες περιπτώσεις χτύπησαν - τους μικροαστούς και το ρατσισμό τους; Εμείς δεν είμαστε εκείνοι που με κάθε ευκαιρία συνδέουν το φασισμό με το σεξισμό; Ε, η Αμάρυνθος τα είχε όλα: Ένα φασιστοχώρι, μια ξένη μαθήτρια, ένα βιασμό, ένα γιο μπάτσου, ένα γιο καθηγητή... Μόνο ο παπάς έλειπε!

Κι όμως, όπως θα προσέξατε, τελικά ούτε είπαμε ούτε πράξαμε τίποτα "για την Αμάρυνθο". Επειδή οι λόγοι γι αυτή την περίεργη επιλογή μπορεί να βοηθήσουν και άλλους και άλλες, αποφασίσαμε να τους παραθέσουμε στο χαρακτηριστικά καθυστερημένο μας έντυπο (που έτσι καθυστέρησε άλλες τέσσερεις μέρες):

Η τυραννία του γεγονότος

Δεν έχουμε αμφιβολία πως υπάρχουν στιγμές στην κοινωνική κίνηση που μπορεί να χρησιμεύσουν σε αντικαθεστωτικούς σαν και του λόγου μας. Ψάχνουμε με μανία αφορμές, παραδειγματικές στιγμές των κοινωνικών σχέσεων που μπορεί βέβαια να χρησιμεύουν για να δείξουμε το δίκιο μας, *αλλά κυρίως χρησιμεύουν για να καλέσουμε σε πόλωση* μεταξύ εκείνων που γουστάρουν ρατσισμό και εκείνων που τον σιχαίνονται. Έτσι, για παράδειγμα, διοργανώσαμε (μαζί με άλλους) τη διαδήλωση στην Κόρινθο που περιγράφαμε στο προηγούμενο τεύχος: τοπικοί αντιφασίστες είχαν χτυπηθεί από νεοναζί ένα μήνα πριν, το γεγονός είχε ξεχαστεί, αλλά η διαδήλωση το θύμισε. Επιτέθηκε στους νεοναζί, αλλά στην ουσία ρώτησε τους Κορίνθιους: "Εσύ με ποιους είσαι;"

Έχουμε εδώ κάτι να σημειώσουμε, κάτι που αργήσαμε να καταλάβουμε κι εμείς οι ίδιοι: από την αρχή του, το *antifa προσπαθεί συνειδητά να δημιουργεί καταστάσεις εκεί που το σύστημα δεν θέλει να υπάρχουν*, να εντοπίζει ειδικές στιγμές της κοινωνικής κίνησης που κατόπιν χρησιμοποιούμε, διογκώνουμε και στρέφουμε ενάντια στο ρατσισμό. Αυτό κάνουμε. Αυτό είμαστε.

Και γι αυτό η Αμάρυνθος μας βρώμαγε. Η Αμάρυνθος δεν ήταν ένα σχολείο γραμμένο με σβάστικες. Η Αμάρυνθος δεν ήταν ένας φασίστας με αεροβόλο στον Ερυθρό. Η Αμάρυνθος δεν ήταν καν ένας μετανάστης που πυροβολήθηκε για δυο καρπούζια στο τάδε όμορφο χωριό. Πολύ απλά, *η Αμάρυνθος ήταν ένα μηντιακό γεγονός*. Όταν προσπαθήσαμε να σκεφτούμε "τί ξέρουμε για την Αμάρυνθο και το βιασμό", έκπληκτοι αντιληφθήκαμε πως, ό,τι ξέραμε, το είχε πει ο Κακαουνάκης και οι φίλοι του. Συνεπώς, **η ορμή μας, η ανάγκη μας για "απάντηση" στο "γεγονός", ήταν κατασκευασμένη από τους τηλεοπτικούς δέκτες!**

Έντρομες και κλονισμένες από μια σωτήρια κρίση αντι-μμε αλλεργίας, μαζευτήκαμε στο καβούκι μας. Και αρχίσαμε να σκεφτόμαστε τί διάολο πάθαμε εμείς οι αντιμμε, εμείς οι αντικαθεστωτικοί, εμείς οι δημιουργοί καταστάσεων που λέει και ο γνωστός Γκυ. Με κόπο σκεφτήκαμε τα εξής λίγα:

Βιασμοί

Να επισημάνουμε κάτι που το ξέρουν όλοι; *Η βιντεοσκόπηση σεξουαλικών πράξεων δίχως τη γνώση του ενός εκ των δύο συμμετεχόντων απο-*

τη συνοδεύει. Πρακτικά, αυτό στην περίπτωσή μας σήμαινε ότι εκτός απ' το τέρας της γενικευμένης αμνησίας έπρεπε να αναμετρηθούμε και με εκείνο της κοινωνικής μνήμης. Πιο καλά: θέλαμε με κάθε τρόπο να επαναφέρουμε με συλλογικούς κινηματικούς όρους μια σκληρή αλήθεια που κόντευε να ξεχαστεί. Και αυτό πιστέψτε μας ήταν και το πιο δύσκολο. Και ήταν δύσκολο γιατί είχε από πίσω του χίλιες συνήθειες και άλλες τόσες ευκολίες. Πώς να βάλεις μια κόντρα για ένα γεγονός τόσο ζόρικο και επίκαιρο απέναντι στις με το κιλό αλήθειες που προσφέρουν οι ειδικοί; Πώς να καταφέρεις να αντιπαρατεθείς με τις ευκολίες του συστήματος και να φωνάξεις ότι "όχι κύριοι, η δική μου αλήθεια είναι πολύτιμη και δε θα μου την υποδείξετε εσείς". Πώς θα μπορούσες να πεις με αξιώσεις ότι "επειδή κύριοι η δική μου αλήθεια είναι πολύτιμη, εγώ θα πω τι είναι σημαντικό και τι όχι, εγώ θα διαλέξω τι θα θυμάμαι και τι θα ξεχνάω".

Γιατί στην πραγματική ζωή το παιχνίδι παίζεται και σ' αυτό το επίπεδο· ποιο υποκείμενο δηλαδή θα βάλει τους όρους και τις βάσεις της μνήμης. Θα είναι το κράτος και οι μπάτσοι του; Θα είναι η τηλεόραση και οι κολαούζοι της; Θα είναι η αριστερά και οι "ευαισθησίες" της; Ή τέλος θα είναι ένα συλλογικό κοινωνικό υποκείμενο, με τις διαφορές του και με τις αντιφάσεις του σίγουρα, αλλά και μ' ένα συγκεκριμένο μίσος να το συνδέει, που θα ανταποδώσει λίγη απ' τη βία που εισπράττει καθημερινά;

Εμείς που διοργανώσαμε αυτή τη διαδήλωση είχαμε κατά νου όλα αυτά· προσπαθήσαμε επίσης να τα κάνουμε κτήμα και αρκετών άλλων με όσο πιο ξεκάθαρους όρους μπορούσαμε. Θέλαμε να κατέβουμε με θράσος στο δρόμο για να φωνάξουμε τις δικιές μας αλήθειες. Να φωνάξουμε ότι όλα αυτά που έγιναν σε βάρος των μεταναστών εργατών εκείνη τη νύχτα, όλα αυτά που γίνονται εδώ και τόσα χρόνια, δε θα τα ξεχάσουμε. Να δείξουμε ότι σ' αυτό τον κωλοτόπο υπάρχουν κι άλλοι εκτός από τα σκουλήκια και τους φασίστες και ότι κάποιες φορές μπορούν κιόλας να τα καταφέρνουν. **Να δείξουμε τέλος ότι μπορεί να υπάρξει και συλλογική ανταγωνιστική μνήμη ικανή να μετουσιωθεί σε πολιτική πράξη.** Γιατί αν είναι μια φορά σημαντικό να μην εγκλωβίζεται η οργή μας, όπως συχνά λέμε, σε επετειακούς εορτασμούς του α ή του β γεγονότος, είναι δέκα φορές πιο σημαντικό να φτιάχνουμε μόνοι μας τα δικά μας πεδία αναφοράς. Τόπους όπου θα εκδηλώνονται με όλη την δυναμική που τους αντιστοιχεί όλες οι κόντρες στη μηχανή, κυρίως δε αυτές που βολεύει να προσπερνιούνται εύκολα και απλά. Εύκολα και απλά, σα να λέμε ωμά και κυνικά...

Δεν αυταπατόμαστε πως μετά τη διαδήλωση θα σταματήσει ο ρατσισμός και η βία που τον συνοδεύει. Κάτι τέτοιο δε θα συμβεί ούτε με μια, ούτε με δέκα διαδηλώσεις. Δε θα συμβεί ακριβώς επειδή τέτοιες πληγές δε θεραπεύονται μόνο διαδηλώνοντας. Απ' την άλλη βέβαια, αυτό δε σημαίνει ότι ποτέ δε θ' ανοίξουν ρήγματα στο στρατόπεδο των "νικητών" κι ότι ποτέ "οι ηττημένοι" δε θα διαγράψουν νικηφόρες προοπτικές...

τελεί πλέον διαδεδομένη πρακτική στην ελληνική κοινωνία. Ήδη πριν από την Αμάρυνθο, ορισμένα άλλα "γεγονότα" υπέπεσαν στην αντίληψή μας. Γεγονός πρώτο: Μια φοιτήτρια στη Θεσσαλονίκη κέρδισε μια δίκη λίγο μετά το καλοκαίρι. Κατηγορούμενοι ήταν δύο συμφοιτητές της που ανέβασαν τις ιδιαίτερες στιγμές τους στο διαδίκτυο και μετά την εκβίαζαν. Ίσως ελλείψει κατάλληλου νομικού πλαισίου, το θύμα τους μήνυσε για βιασμό. Και καταδικάστηκαν. Γεγονός δεύτερο: Την άνοιξη που μας πέρασε, μια μαθήτρια στα δυτικά της Αθήνας βιάστηκε από δύο μεγαλύτερους στο σπίτι των τελευταίων, και το γεγονός βιντεοσκοπήθηκε από τις αδερφές των βιαστών. Οι δύο βιαστές καταδικάστηκαν σε δέκα χρόνια για το βιασμό. Η βιντεοσκόπηση πέρασε απαρατήρητη από το δικαστήριο.

Γεγονός τρίτο: Στα γραφεία, τα εργοστάσια και τα σχολεία της χώρας μας, δεκάδες βίντεο **συναινετικών** "ερασιτεχνικών" σεξουαλικών πράξεων αλλάζουν χέρια, πολλές φορές εν αγνοία του ενός τουλάχιστον εκ των δύο πρωταγωνιστών (φυσικά της γυναίκας). Η διαπόμπευση που ακολουθεί είναι απρόσωπη, αφού αυτοί που κοροϊδεύουν δε γνωρίζουν την κοπέλα που κοροϊδεύουν. Αλλά οι συνέπειες για το θύμα παραμένουν ανεξερεύνητες, κρύβονται στον ίσκιο του "έλα μωρέ πλάκα έχει", της απόστασης, και της εχεμύθειας της αντροπαρέας. Φυσικά δε θέλουμε να πούμε ότι δεν πρόκειται για βιασμούς. Το αντίθετο: Θέλουμε να πούμε ότι ένα **σημαντικό τμήμα του αντρικού πληθυσμού αυτής της κοινωνίας χρησιμοποιεί τις νέες τεχνολογίες για να βιάζει συλλογικά!** Θέλουμε να πούμε ότι **μια νέα έννοια του βιασμού γεννιέται και δεν περιλαμβάνει κατ' ανάγκη το μη συναινετικό σεξ!** Αυτή είναι η πραγματική κοινωνική κίνηση, **ο πραγματικός κανιβαλισμός** που κρύβεται πίσω από το μηντιακό "γεγονός" της Αμαρύνθου! Εδώ θα έπρεπε να χτυπήσουμε, αυτό θα έπρεπε να καταδείξουμε! Αν μπορούσαμε. Κι αφού δεν μπορούσαμε κάτσαμε στ' αυγά μας.

Η μηντιακή δικτατορία των γεγονότων

Δύο αλλαγές έχουν συμβεί τα τελευταία δεκαπέντε χρόνια. Και, ως γνωστόν, και οι δύο μας έπιασαν με τα βρακιά κατεβασμένα. Αλλαγή πρώτη: *Ζούμε στην κοινωνία του πολυεθνικού εργάτη.* Αλλαγή δεύτερη: *Ζούμε στην κοινωνία της γενικευμένης μηντιακής μεσολάβησης.* Στο "γεγονός" της Αμαρύνθου, οι δύο αλλαγές συνεργάστηκαν αρμονικά και παρήγαγαν την πιο επιτυχημένη κοινωνική σύγχυση των τελευταίων χρόνων. Με λίγα λόγια: τα μμε ***(οι νέες μεσολαβήσεις)*** θέλησαν να καταδείξουν τις μαθητικές καταλήψεις σαν τόπο οργίων και λήψης ναρκωτικών. Και όρμηξαν με όλα τα μέσα στην Αμάρυνθο. ***Εκεί προσέκρουσαν στις παλιές μεσολαβήσεις***: στην σφιχτή ακροδεξιά κοινωνική οργάνωση του χωριού, στις άκρες των γονιών των βιαστών, στους καθηγητές που ξέρουν τους μπάτσους που ξέρουν τον παπά... Οι παλιές μεσολαβήσεις δεν παραδόθηκαν αμαχητί. Έδρασαν με τον παλιό καλό τρόπο, προστάτεψαν τα τίμια μέλη αυτής της αγαθής κοινότητας από τη διαπόμπευση όσο ήταν δυνατό, απέβαλαν τα ξένα στοιχεία... Αλλά, σε απάντηση οι νέες μεσολαβήσεις έστρεψαν όλη τη χώρα εναντίον τους, πατώντας στην ολοκαίνουρια πρακτική του high tech βιασμού που περιγράψαμε! Ο γνωστός ανέξοδος αντιρατσιστικός λόγος που επιστράτευσαν, έγινε δημοφιλής γιατί απέδειξε -ξανά- πως οι Έλληνες ρατσιστές και βιαστές δεν είναι ρατσιστές, δεν είναι βιαστές και στην ουσία δεν υπάρχουν! Απόδειξη: Όλοι τους καταριούνται τους Αμαρύνθιους!

Μεγάλο έργο προέβαλε μπρος στην Ελληνική κοινωνία! Είχαμε συλλογικούς βιασμούς να συγκαλύψουμε! Είχαμε βιντεο που είδαμε το πρωί να σβήσουμε από τη μνήμη μας το βράδυ! Έπρεπε να ανάγουμε ολόκληρο τον ρατσιστικό κανιβαλισμό της κοινωνικής κίνησης σε ένα και μόνο εύκολα αντιμετωπίσιμο "γεγονός"!

Και όλα αυτά με εργαλείο τον αντιρατσισμό!

Με λίγα λόγια είχαμε δουλειές με φούντες, και με αυτή την έννοια, ένα χωριό δεξιών βλαχαδερών που έγινε αποδιοπομπαίος τράγος είναι μικρή απώλεια.

Πρακτικό αποτέλεσμα: Ολόκληρο το ελληνικό πολιτικό σύστημα, από τη Ντόρα Μπακογιάννη μέχρι κι εμάς -παρά τρίχα-, προσανατολίστηκε στην καταγγελία της Αμαρύνθου.

Σύγχυση όσο δεν πάει άλλο. Αλλά έτσι όμορφα δουλεύει η μηντιακή δικτατορία των "γεγονότων"!

Κι άμα καταλάβουμε κι άλλα θα σας τα πούμε.

Η ΤΡΙΛΟΓΙΑ ΤΟΥ GOTTINGEN

Το Gottingen είναι μια μικρή πόλη, 130.000 περίπου κατοίκων, στην κεντρική Γερμανία. Δε θα είχαμε κανένα λόγο να αναφερθούμε σ' αυτό από τις στήλες του εντύπου τούτου αν δεν συνέβαιναν στην πόλη αυτή πράγματα και θάματα. Κατ' αρχάς, στο Gottingen για λόγους που δεν είναι τώρα του παρόντος διαμορφώθηκε μια πολύ σπάνια για το αντιφασιστικό κίνημα συνθήκη που είχε σαν αποτέλεσμα τη γένεση της πιο δραστήριας και καινοτόμου γερμανικής antifa ομάδας, γνωστής και ως antifa (M). Δε θα καταπιαστούμε σ' αυτό το τεύχος με το (M) μολονότι η περίπτωση του είναι εξαιρετικά ενδιαφέρουσα. Θα αναφερθούμε ωστόσο στα ζόρια που τραβάνε οι φασίστες στην πόλη αυτή. Συγκεκριμένα, στις 28 του οκτώβρη 2006 οι γερμανοί φασίστες είχαν προγραμματίσει να διαδηλώσουν στην πόλη του Gottingen, μια πόλη που θεωρείται κάστρο του αντιφασισμού - και όχι άδικα. Η προσπάθειά τους αυτή ήταν η τρίτη, μέσα σ' ένα χρόνο, μιας και οι προηγούμενες δύο στέφθηκαν με πάταγώδη αποτυχία. Ακυρώθηκαν βλέπετε λόγω της πολύ ισχυρής αντιφασιστικής παρουσίας. Αλλά ας πάρουμε τα πράγματα με τη σειρά:

29 Οκτώβρη 2005: Desaster day fur Nazis und Polizei

Οι φασίστες είχαν προγραμματίσει διαδήλωση στην πόλη του Gottingen. Το σκεπτικό τους ήταν το εξής: αφενός να συσπειρώσουν τους καραφλούς ανά τη γερμανική επικράτεια, μιας και καλούσαν μέσα στο στόμα του λύκου και αφετέρου, υπολογίζοντας στη βοήθεια της αστυνομίας, να καταδείξουν ότι μπορούν ακόμη και σε εχθρικό έδαφος να δημιουργήσουν αυτό που αποκαλούν "eine national befreite Zone". Σε απλά ελληνικά: μια εθνικά απελευθερωμένη ζώνη. Ωστόσο τα σχέδια των γερμανών ναζί αποδείχθηκαν ασκήσεις επί χάρτου· μετά από μιας μεγάλης διάρκειας, συστηματική και πανγερμανική αντιπροπαγάνδα οι σύντροφοι στη γερμανία έκαναν την 29η οκτώβρη συνώνυμη μ' αυτό που λέει ο τίτλος: Desaster day
Από την απολογιστική προκήρυξη που εξέδωσαν μετά τα γεγονότα παραθέτουμε τα συμπεράσματά τους

"Ποιός θα μπορούσε να το φανταστεί; Στις 29 οκτώβρη του 2005 5.000 αντιφασίστες και αντιφασίστριες κατάφεραν από κοινού να σταματήσουν τη διαδήλωση του NPD. Μια φοβερή επιτυχία! Την εκτίμησή μας και τις ευχαριστίες μας σε όλους, όσους βοήθησαν και εμπόδισαν περισσότερο ή λιγότερο τους ναζί. Η επιτυχία ωστόσο αυτής της μέρας δεν έγκειται μονάχα στο ότι οι 220 νεοναζί αναγκάστηκαν να τρέξουν ύστερα από λίγες μόλις εκατοντάδες μέτρα και να καταφύγουν στο σιδηροδρομικό σταθμό 3 ώρες πρωτύτερα από ότι ήταν προγραμματισμένο. Η πραγματική επιτυχία της 29ης οκτώβρη ήταν σε κάθε περίπτωση ότι η πολύ μεγάλη συμμαχία που αποτελούνταν από το υπουργείο εσωτερικών της κάτω Σαξονίας, το δήμο του Gottingen, τα δικαστήρια, τις αστυνομικές αρχές, το CDU και τον Τύπο του Gottingen δεν κατάφερε να πραγματοποιήσει τη μέρα εκείνη το όνειρό της για μια "σύμφωνη με την τάξη ναζιστική διαδήλωση".

Προσπάθεια να σπάσει ο αστυνομικός κλοιός με κάτι σαν τεράστιο μπαλόνι.

Το θετικό αποτέλεσμα της 29ης οκτώβρη επετεύχθη μέσα από τη συνεργασία και την αλληλοσυμπλήρωση των διάφορων μορφών αντίστασης. Ήδη από το πρωί η προσέλευση πολλών ναζί από τη βόρεια γερμανία στο σιδηροδρομικό σταθμό εμποδίστηκε από αντιφασίστες. Από τις 11.00 περισσότεροι από 4.000 διαδηλωτές ανταποκρίθηκαν στο κάλεσμα της "συμμαχίας ενάντια στη δεξιά", οι 1.000 δε απ' αυτούς συγκρότησαν ένα antifa μπλοκ. Στην Marktplatz το antifa μπλοκ έσπασε τον κλοιό της αστυνομίας και ενίσχυσε το μπλόκο στην Weender Tor. Μια περαιτέρω απόπειρα διεμβόλισης του αστυνομικού κλοιού με τη βοήθεια ενός κυλινδρικού μπαλονιού απέτυχε χάρη στην πολυπληθή αστυνομική παρουσία. Κατόπιν αρκετές εκατοντάδες αυτόνομοι αντιφασίστες έστησαν κοντά στο πανεπιστήμιο 30 περίπου φλεγόμενα οδοφράγματα δεχόμενοι συχνά την υποστήριξη πολλών κατοίκων που τους εφοδίαζαν με ογκώδη αντικείμενα ή τους πρόσφεραν αναψυκτικά ή απλά έπαιζαν μουσική. Το τερπνόν μετά του ωφελίμου[...]. Με ταχύ βήμα η αστυνομία εξασφάλισε στις ορδές των ελεεινών τη διαφυγή τους προς το σταθμό.

Στιγμιότυπο από τα οδοφράγματα στο κέντρο της πόλης. Gottingen 29-10-05

Ήδη από τα μέσα της χρονιάς οι αντιφασιστικές ομάδες εργάστηκαν ώστε να μετατρέψουν την πρόκληση των νεοναζί σε μια επιτυχία για την αριστερά. Πολύ σημαντική για την πραγματοποίηση αυτού του σκοπού ήταν η έγκαιρη σύσταση της συμμαχίας ενάντια στη δεξιά. Πάνω από 60 ομάδες, μεμονωμένοι και αυτόνομες antifa ομάδες δούλεψαν μαζί για να ακυρωθεί η διαδήλωση των νεοναζί. [...]
Σε τελευταία ανάλυση σημαντικό ρόλο για την επιτυχία της μέρας έπαιξε ότι πολλοί άνθρωποι είχαν προετοιμαστεί σοβαρά ώστε να δράσουν άμεσα όποτε και όπως είναι δυνατό ενάντια στη διαδήλωση των ναζί. Το σύνθημα "τσακίστε τους φασίστες - με όλα τα μέσα" δικαιολογείται από τους πολύ συγκεκριμένους κινδύνους που προκύπτουν από τους νεοναζί. Σημαίνει να συνάγεις συμπεράσματα από την ιστορική εμπειρία του παρελθόντος και να αντιστέκεσαι στους φασίστες δίχως να εμπιστεύεσαι το κράτος. Σημαίνει να κάνεις όλα όσα είναι απαραίτητα για να σταματήσεις τους ναζί. Αν σε κάτι πρέπει να χρωστάμε ευγνωμοσύνη για το ότι η διαδήλωση των ναζί μπόρεσε να εμποδιστεί αυτά είναι τα μπλόκα και τα οδοφράγματα των αντιφασιστών".

13 Μάη 2006: Antifa, do it again!

(από την προκήρυξη που κυκλοφόρησε μετά την αντιδιαδήλωση μεταφράζουμε)

Άλλη μια επιτυχία για την αντιφασιστική αντίσταση κόντρα στην αστυνομία και στις δημοτικές αρχές

Περισσότεροι από 7.000 αντιφασίστες και αντιφασίστριες συμμετείχαν στις 13 μάη του 2006 στη διαδήλωση εναντίον της συγκέντρωσης των ναζί του NPD και της τοπικής ναζιστικής ομάδας "Freie Kameradschaft Gottingen" αποδεικνύοντας για άλλη μια φορά ότι οι φασίστες μόνο με τεράστια αστυνομική προστασία μπορούν να πατήσουν το πόδι τους στο Gottingen. Ενώ στις 29 Οκτώβρη του 2005 η αποφασιστική αντιφασιστική αντίσταση έκοψε τη διαδήλωση των ναζί μόλις λίγα μέτρα μετά την έναρξή της, το δικαστήριο από φόβο μήπως επαναληφθούν παρόμοιες σκηνές τους επέτρεψε αυτή τη φορά να πραγματοποιήσουν μόνο μια συγκέντρωση. Αυτό θα πρέπει να θεωρηθεί ως επιτυχία της αντιφασιστικής αντίστασης. Αλλά και ούτε για αυτή την εκδήλωση ήταν σε θέση η αστυνομική κινητοποίηση να εγγυηθεί την ομαλή της εξέλιξη. Ένα φλεγόμενο οδόφραγμα στο δρόμο που οδηγούσε στη συγκέντρωση, ένα μπλόκο από σίδερα και διαπεραστικά σφυρίγματα στο χώρο της συγκέντρωσης οδήγησαν τους θεωρητικούς της ασφάλειας σε χάος.
Για εβδομάδες ήδη πριν την 13η μάη επιβλήθηκε στο Gottingen από τη μεριά της αστυνομίας μια ανεπίσημη κατάσταση πολιορκίας. Ο αρχηγός της αστυνομίας Wargel μαζί με την "αυστηρή τακτική" εφάρμοσε και την αρχή της "μηδενικής ανοχής" απέναντι στους αντιφασίστες και στις αντιφασίστριες. Νεολαίοι που είχαν αριστερή ή εναλλακτική εμφάνιση τέθηκαν υπό 24ωρη παρακολούθηση από αστυνομικούς της αμέσου δράσης· το ίδιο συνέβη και με "ενοχλητικούς" περαστικούς. Μετά το ρεζιλίκι στην προηγούμενη διαδήλωση των ναζί ήταν ιδιαίτερα ανήσυχος για τη θέση του.
Αυτή βέβαια η κινητοποίηση του αστυνομικοναζιστικού κράτους συνέβαλε στη δημιουργία ενός κλίματος πανικού για τους συντηρητικούς και τις δημοτικές αρχές, οι οποίοι αντιμετωπίζουν την ενεργητική αντίσταση ως κομμάτι του ίδιου προβλήματος. Η πολιτική μοιάζει για αυτούς ως μια τυπική διαδικασία: το πρόβλημα δεν είναι για αυτούς οι φασίστες που κατά καιρούς αναφέρονται δημοσίως στην εθνικοσοσιαλιστική βαρβαρότητα, αλλά οι αποφασισμένοι αντιφασίστες οι οποίοι δεν παίζουν με τους κανόνες του "ελεύθερου και δημοκρατικού" παιχνιδιού δημόσιας τάξης. Συνεπώς ο δήμαρχος Danielowski (που υποστηρίζεται από το Cdu) κινητοποιήθηκε ενάντια στον "εξτρεμισμό και τη βία". Η προσπάθεια βέβαια αυτή που αποσκοπούσε στη διάσπαση και την αποδυνάμωση της ευρείας αντιφασιστικής κινητοποίησης απέτυχε. [...]
Παρά λοιπόν αυτά τα αντίξοα περιστατικά η 13η μάη θα πρέπει να θεωρηθεί ως επιτυχία για όλους τους αντιφασίστες στο Gottingen. Το ότι η αντιφασιστική διαδήλωση κατάφερε να πραγματοποιηθεί κόντρα στην βούληση του αρχηγού της αστυνομίας οφείλεται στην αποφασιστικότητα των αντιφασιστών που βρέθηκαν εκεί και την αλληλέγγυα υποστήριξη των υπόλοιπων που συμμετείχαν στη "συμμαχία ενάντια στη δεξιά". [...]
Εν όψει της επιτυχούς κινητοποίησης κόντρα στη διαδήλωση των ναζί στο Gottingen παραμένει εκκρεμές το ερώτημα, με ποιον τρόπο η αριστερά μπορεί να καρπωθεί την υπεραξία της πολιτικής της δύναμης στο Gottingen. Διότι όπως έχει διαπιστωθεί, οι ναζί είναι μεν ένα δολοφονικό φαινόμενο της ομοσπονδιακής δημοκρατικής πραγματικότητας, το τσάκισμά τους όμως αποτελεί μονάχα μια βασική προϋπόθεση για το ξεπέρασμα των καπιταλιστικών, αντισημιτικών, πατριαρχικών και ρατσιστικών σχέσεων.

Antifasistische Linke International, Μάης 2006

Η αφίσα που καλούσε στην αντιδιαδήλωση της 13ης μάη. "antifa do it again!"

28 Οκτώβρη 2006: Και ο τελευταίος να κλείσει την πόρτα...

(από την προκήρυξη που κυκλοφόρησε πριν την αντιδιαδήλωση μεταφράζουμε)

"Αστυνομικό κράτος και διαδηλώσεις των ναζί; Ούτε τώρα, ούτε ποτέ!

Το ότι οι διαδηλώσεις των νεοναζί λαμβάνουν χώρα κάθε σαββατοκύριακο σ' όλη τη γερμανική επικράτεια οφείλεται σε πολύ μεγάλο βαθμό στην πολιτική βούληση του αρμόδιου για το ζήτημα υπουργού εσωτερικών και των εμπλεκομένων δικαστηρίων. Δίχως αυτή την βούληση δε θα ήταν δυνατόν να πραγματοποιηθούν οι περισσότερες διαδηλώσεις.

Και σα να μην έφταναν όλα αυτά, το ότι δηλαδή η πόλη τη μέρα της διαδήλωσης θα έχει σε κάθε γωνία αστυνομικούς, θα βρίσκεται από βδομάδες πριν σε μια ιδιότυπη κατάσταση πολιορκίας, ώστε να μην είναι δυνατόν σε κανέναν να κυκλοφορεί ανενόχλητος. Και αυτή τη φορά θα πρέπει να τονιστεί ότι όλες αυτές οι βδομάδες πολιορκίας οφείλονται στην πραγματικότητα στη διαδήλωση των ναζί.

Και επιπλέον μετά τις επιτυχημένες ενέργειες ενάντια στη διαδήλωση των ναζί τον οκτώβρη του 2005 η εισαγγελία του Gottingen έδωσε εντολή για τη διεξαγωγή προκαταρκτικής έρευνας εναντίον 121 αντιφασιστών και αντιφασιστριών. Αλλά και το μάη αυτού του έτους μετά από κάποιες σχεδόν εθιμοτυπικές συμπλοκές το απόγευμα πριν τη διαδήλωση έγιναν αμέτρητες κρατήσεις που όπως αποδείχτηκε κατόπιν ήταν εντελώς παράνομες.

Αυτό αποκαλύπτει για μια ακόμη φορά ποιοι είναι το πραγματικό πρόβλημα στη μάχη ενάντια στις διαδηλώσεις των ναζί στο Gottingen. Και όπως απεφάνθη το διοικητικό δικαστήριο του Gottingen θα πρέπει και η προσεχής διαδήλωση των ναζί να διασφαλιστεί από μια τεράστια αστυνομική κινητοποίηση ενάντια στην αντιφασιστική αντίσταση. Η αστυνομία και τα δικαστήρια λοιπόν στέκονται δίπλα στους φασίστες και τους προστατεύουν με σκοπό να σφίξουν τη θηλιά στο "κόκκινο προπύργιο του Gottingen". Όποιος ενεργεί κατ' αυτόν τον τρόπο δε θα πρέπει να εκπλαγεί, αν μπει στο στόχαστρο της αντιφασιστικής δράσης.

Παρόλα αυτά εμείς λέμε:

Θα σταματήσουμε και το αστυνομικό κράτος και τις διαδηλώσεις των ναζί, δε θα επιτρέψουμε πουθενά καμιά εθνικά απελευθερωμένη ζώνη με τη βοήθεια της αστυνομίας!!!

Love Music, Hate Fascism!

Ο σκοπός της πολιτικής μας δεν θα μπορούσε σε καμία περίπτωση να εξαντλείται στο να μαζευόμαστε κάθε έξι μήνες για να φτιάξουμε ενημερωτικό υλικό· στοχεύει πολύ περισσότερο να δημιουργήσει ένα κοινωνικό κλίμα, που δε θα επιτρέπει στους φασίστες να κάνουν την εμφάνισή τους στο δημόσιο χώρο, δίχως συνέπειες. Και βέβαια αυτό το κλίμα δε δημιουργείται μόνο με την κλασική πολιτική δουλειά, αλλά επιτυγχάνεται στον ίδιο βαθμό με πολιτιστικές και κοινωνικές πρωτοβουλίες. Με λίγα λόγια: το ζήτημα είναι να διαμορφωθούν με τέτοιο τρόπο οι κοινωνικοί συσχετισμοί δύναμης, ώστε μεσοπρόθεσμα ή και μακροπρόθεσμα να αποκλειστεί ο χώρος για τις αντιδραστικές ή ανοιχτά φασιστικές ενέργειες. Ένας τρόπος για να επιτευχθεί αυτό το αποτέλεσμα είναι η πολιτισμική δουλειά της αριστεράς. Για αυτό το λόγο σε συνεργασία με τους συντρόφους και τις συντρόφισσες του Fire and Flames διοργανώνουμε το σαββατοκύριακο που έχει προγραμματιστεί η διαδήλωση των ναζί, δηλαδή στις 27 και στις 28 Οκτώβρη 2006, το δεύτερο antifa festival στο Gottingen.

Here we go again!

Καλούμε όλους τους αντιφασίστες και τις αντιφασίστριες να φράξουν στις 28.10.2006 με τα δικά τους μέσα και το δικό τους τρόπο το δρόμο στους νεοναζί. Οι δυνατότητες για αυτό είναι απεριόριστες και μπορούν να πραγματοποιηθούν με διαμαρτυρίες ή με μπλόκα στο δρομολόγιο της διαδήλωσης ή στον τόπο της συγκέντρωσης. Μπορούν ακόμη να πραγματοποιηθούν με την έγκαιρη τοποθέτηση μπαζών ή οικιακών απορριμμάτων ή περαιτέρω με πρακτικές άμεσης δράσης.

Εφιστούμε όμως την προσοχή και σ' αυτό: θα θέλαμε οι πρακτικές της άμεσης δράσης να συνοδεύονται από ένα ξεκάθαρο πολιτικό σκεπτικό, που θα κάνει σαφές ποιοι είναι οι κοινωνικοί συσχετισμοί δύναμης σ' αυτήν την πόλη. Για αυτό το λόγο θα συμμετέχουμε ξανά στη διαδήλωση της συμμαχίας ενάντια στη δεξιά μ' ένα επιθετικό antifa μπλοκ.

Η παρεμπόδιση της διαδήλωσης των ναζί ενάντια στη βούληση της αστυνομίας μπορεί να επιτευχθεί μόνο με έναν αλληλοσυμπληρούμενο συνδυασμό όλων αυτών των διαφορετικών μορφών δράσης.

Από την προκήρυξη της "συμμαχίας ενάντια στη δεξιά"

Δεν είναι αρκετό να αντιταχτούμε αποφασιστικά μονάχα ενάντια στο NPD και στο χώρο των ναζί, πρέπει επίσης να αντιπαρατεθούμε σε κάθε ρατσιστική και εθνικιστική σκέψη - ανεξάρτητα από το που και πως εμφανίζεται. Για παράδειγμα η πάγια και συνεχώς επιδεινούμενη πολιτική των απελάσεων ρίχνει νερό στο μύλο των ναζί και εντάσσεται ομαλά στα πολιτικά τους οράματα για τους ξένους. Ο εθνικισμός και ο ρατσισμός προκύπτουν εξίσου και από την καρδιά της κοινωνίας. Κατά το παρελθόν καταφέραμε μέσα από τη δουλειά της ευρείας συμμαχίας μας και με την αποφασιστικότητα πολλών αντιφασιστών πολιτών του Gottingen να σταματήσουμε τις διαδηλώσεις του NPD. Ζητάμε απ' όλους, να συμμετάσχουν με τα δικά τους μέσα και τις δικές τους μορφές εναντίωσης στις ενέργειες ενάντια στη διαδήλωση των ναζί προκειμένου να την εμποδίσουμε. Δε θα επιτρέψουμε να πραγματοποιήσουν ανενόχλητα οι ναζί την προπαγάνδα τους ενάντια στην ανθρωπότητα και θα παλέψουμε για την απαγόρευση όλων των ναζιστικών οργανώσεων.

(από την ιστοσελίδα www.puk.de/ali μεταφράζουμε)

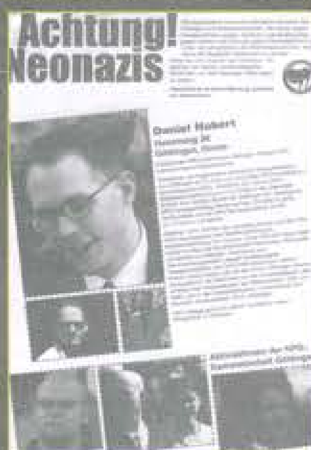
Πολιτική επιτυχία για την αντιφασιστική αντίσταση (για το Gottingen και όχι μόνο)!

Τον οκτώβρη του 2006 οι ναζί είχαν προγραμματίσει για τρίτη φορά μέσα σ' ένα χρόνο διαδήλωση στο κέντρο του Gottingen. Αυτή η τρίτη τους προσπάθεια μέσα σ' ένα χρόνο να πατήσουν το πόδι τους στο Gottingen κατέληξε σε ανώμαλη πολιτική προσγείωση των ναζί που κινούνται γύρω απ' τα ηγετικά στελέχη Worch και Damman. Όχι μόνο η τρίτη διαδήλωση στο Gottingen, αλλά και η προσπάθεια για μια εναλλακτική εκδήλωση στο Celle ακυρώθηκαν λόγω της ισχυρής αντιφασιστικής αντίστασης. Το μόνο που κατόρθωσαν τελικά οι φασίστες ήταν μια δίωρη στάση - συγκέντρωση στο προαύλιο του σιδηροδρομικού σταθμού του Gottingen. Και αυτή βέβαια πραγματοποιήθηκε υπό την προστασία 6.000 αστυνομικών.

Στη διαδήλωση που είχε καλέσει η "συμμαχία ενάντια στη δεξιά" συμμετείχαν 5000, εκ των οποίων οι 2000 συγκρότησαν ένα antifa μπλοκ που είχε καλέσει η A.L.I. Παρά την κατάσταση πολιορκίας που είχε δημιουργήσει η αστυνομία πραγματοποιήθηκαν ενέργειες άμεσης δράσης που εμπόδισαν την άφιξη των ναζί. Για παράδειγμα δύο βανάκια της αστυνομίας πυρπολήθηκαν από μολότοφ που έριξαν άγνωστοι...

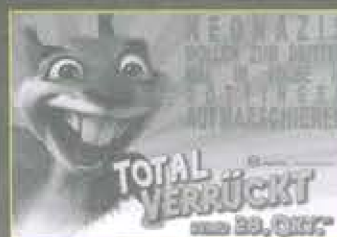
Στιγμιότυπο από την αντιδιαδήλωση της 28-10-06. Λαός...

Καιρό πριν την αντιδιαδήλωση το antifa Gottingen τυπώνει και μοιράζει ένα τετρασέλιδο με τις φάτσες και τα στοιχεία των ντόπιων νεοναζί που οργανώνουν τη διαδήλωση. Η κίνηση αυτή, όπως λένε, έχει την εξής λογική:
"Η αντιφασιστική αλληλοβοήθεια σημαίνει να οργανώνεσαι στον αγώνα ενάντια στο φασισμό δίχως να εμπιστεύεσαι το κράτος· σημαίνει να κάνεις ό,τι είναι αναγκαίο για να σταματήσεις τους φασίστες· σημαίνει να μην αφήνεις στους φασίστες κανέναν χώρο, καμία σπιθαμή, κανένα περιθώριο οργάνωσης.
Antifa σημαίνει επίθεση!"

Στένσιλ ενδεικτικών διαθέσεων στην πόλη: "καλωσορίστε τους ναζί επιθετικά!"

Από το flyer που καλούσε στην αντιδιαδήλωση μεταφράζουμε:
"οι νεοναζί θέλουν για τρίτη φορά στη σειρά να διαδηλώσουν στο Gottingen. Έχουν τρελαθεί τελείως;"

Σε κάθε σημείο εισόδου στην πόλη η υποδοχή είναι εντυπωσιακή. No nazis και τα μυαλά στα κάγκελα...

μικρές ιστορίες από την πελοπόννησο δημοκρατική

ΠΑΤΡΑ 1

Σάββατο 7 Οκτωβρίου το πρωί στην Πάτρα. Δε θα έπρεπε να περιμένει κανείς εκπλήξεις. Οι καταναλωτές είχαν βγει για τα σαββατιάτικα ψώνια κάπως βιαστικά καθώς απειλούνταν βροχή και στα καφενεία το κυρίαρχο θέμα ήταν οι δημοτικές εκλογές της επόμενης Κυριακής. Από τις 11 όμως στην Πλατεία Όλγας τα πράγματα άρχισαν να γίνονται πιο μυστήρια. Μέλη από την "Συνέλευση Ενάντια στο Ρατσισμό" μαζεύονται κα βάζουν μπρος μια μικροφωνική. Δυνατή μουσική αλλά και κατά διαστήματα διακοπή για να διαβαστούν κείμενα. Παράλληλα μοιράζονται προκηρύξεις στο κόσμο που περνάει από την πλατεία. Μέχρι τη μία στην πλατεία έχουν συγκεντρωθεί γύρω στα 200 άτομα. Κάπου εκεί δίνεται το σύνθημα για να κατέβει ο κόσμος στο δρόμο και να ξεκινήσει η πορεία.

Θα έλεγε κανείς ότι όλα αυτά συνέβησαν από το πουθενά. Αν ήταν δηλαδή να ψάχνεις για κάτι επίκαιρο θα έπεφτες όπως είπαμε πάνω στα σαββατιάτικα ψώνια ή στην εκλογική αναμέτρηση του Φούρα με τον Φλωράτο. Αλλά η "Συνέλευση ενάντια στο ρατσισμό" το έχει ήδη πει: αφορμές δεν χρειαζόμαστε όταν ζούμε καθημερινά τις αιτίες. Ο ρατσισμός δεν συμβαίνει όταν σπάνια επιλέγουν να τον μεσολαβήσουν τα media ή όταν τον κάνει θέμα καμιά ψυχοπονιάρα Μη Κυβερνητική Οργάνωση. Ο ρατσισμός είναι ζώσα πραγματικότητα, διατρέχει την κοινωνική σύγκρουση καθημερινά. Μπορείς βέβαια να κάνεις ότι δεν καταλαβαίνεις, ότι όλα πάνε μια χαρά. Μπορείς... Αλλά μπορείς και να επιλέξεις το αντίθετο. Όπως δηλαδή έκαναν αυτοί οι διακόσιοι στην Πάτρα, που βρέθηκαν να φωνάζουν κάτι μάλλον ενοχλητικό για πολλούς συμπολίτες τους. Ε, δεν είναι και ωραίο να κανονίζεις τον διορισμό της κόρης σου σε περίπτωση που βγει ο τάδε δήμαρχος και ξαφνικά να ξεκουφαίνεσαι από το "Φασίστες, κουφάλες, έρχονται κρεμάλες".

Η αλήθεια πάντως είναι ότι αυτή η διαδήλωση δεν έγινε από το πουθενά. Στο προηγούμενο τεύχος ο Πατρινός, μέλος της Συνέλευσης, μας είχε δώσει συνέντευξη και μας είχε περιγράψει τα πόσα πολλά είχε κάνει η συνέλευση ενάντια στο ρατσισμό στην μέχρι τότε οχτάμηνη ύπαρξή της. Αλλά η υπόθεση διαδήλωση ήταν σίγουρα ένα ξεχωριστό κεφάλαιο. 2.500 αφίσες και κάμποσα χαρτοπανό κολλήθηκαν στους δρόμους της Πάτρας ενώ μοιράστηκαν στο δρόμο αλλά και σε σχολεία 8.000 προκηρύξεις. Η προπαγάνδιση της διαδήλωσης τα πήγε πολύ καλά και ας είχε απέναντί της τα κόμματα εν όψει εκλογών.

Από την Αθήνα κατεβήκαμε διάφοροι από το antifa collective για να στηρίξουμε τη διαδήλωση της συνέλευσης. Και όλα πήγαν καλά. Το μπλοκ συγκροτήθηκε και πέρασε από πολλούς κεντρικούς δρόμους της Πάτρας. Μας ακολουθούσε μια διμοιρία ματάδων (αυτά τα άτομα μοιάζουν το ίδιο ηλίθια ανεξαρτήτου πόλης) ενώ περάσαμε και από τα γραφεία του ΛΑΟΣ όπου σταθήκαμε και ρίξαμε τα ανάλογα μπινελίκια. Συνθήματα φωνάχτηκαν πολλά, αλλά ξεχώρισαν με διαφορά τα τοπικής εμπνεύσεως. Και καλά το "αυτό, αυτό, αυτό είναι σωστό πνίξτε τους φασίστες στον πατραϊκό", αλλά όταν φωνάζονταν το "Αν είσαι φασίστας, αν είσαι ελληναράς, σου έχουμε μια θέση στο έλος της Αγιάς" εμείς οι Αθηναίοι μέναμε τελείως αμήχανοι καθώς ούτε την Αγιά ξέραμε (περιοχή της Πάτρας) ούτε το έλος της.

Καταλήξαμε στο παράρτημα του πανεπιστημίου στο κέντρο της Πάτρας. Βλέπω σε κάποια φάση τον φίλο μου τον Πατρινό και θυμάμαι τι μου έλεγε λίγους μήνες πριν, στην συνέντευξη που του είχαμε πάρει.

Ναι, τελικά στη Πάτρα η "Συνέλευση Ενάντια στο Ρατσισμό" δε δούλεψε από τύχη, ούτε είναι φωτοβολίδα για να σβήσει όσο απότομα έλαμψε. Η υπόθεσή της έχει μέλλον...

ΠΑΤΡΑ 2

"τα καταστήματα της περιοχής βλέπουν την πελατεία τους να μειώνεται δραματικά και μια πολύ όμορφη περιοχή να υποβαθμίζεται και να χάνει την αξία της"

Μ' αυτή την περιγραφή η πατρινή εφημερίδα Πελοπόννησος κάνει στις αρχές του νοέμβρη αναφορά στις αλλαγές που δρομολογούνται σε κάποια γειτονιά της Πάτρας. Για την κατεύθυνση των εξελίξεων αφήνουμε να μας κατατοπίσει η ανταποκρίτριά μας στην Πάτρα.

Σκυλάδικο της θερινής τοπικής διασκέδασης γκρεμίζεται στην περιοχή της τερψιθέας κι ενώ δεν προλαβαίνουμε να χαρούμε για ένα ξενυχτάδικο του life style λιγότερο, εμφανίζονται (για μία ακόμη φορά) αγανακτισμένοι κάτοικοι της περιοχής να φωνάζουν για τον καταυλισμό των αφγανών μεταναστών που αποκαλύφθηκε πίσω από τα συντρίμια του προαναφερθέντος σιχάματος. Πέρα από τους αγανακτισμένους κατοίκους, έντονα διαμαρτύρεται κι ο σύλλογος καταστημάτων εστίασης και αναψυχής.

Στις παραπάνω διαμαρτυρίες έρχεται να προστεθεί και η για άγνωστο λόγο επίθεση κάποιων ελλήνων σε βάρος λίγων μεταναστών που -με βάση μαρτυρίες αυτοπτών - βγήκαν από καφετέρια της περιοχής. Βέβαια οι εν λόγω νταήδες δεν ήξεραν πως πηγαίνοντας να δείρουν 2-3 μετανάστες θα εμφανιζόντουσαν άλλοι 600! Η συμπλοκή έφερε μεγάλη αναστάτωση στην περιοχή και φούντωσε τις αντιδράσεις των κατοίκων που τηλεφωνούν καθημερινά στο νομάρχη και ζητούν περισσότερη αστυνόμευση και ασφάλεια (όχι βέβαια από τους έλληνες νταήδες).

Οι τοπικοί φορείς κάτω από το βάρος των πιέσεων των κατοίκων και των καταστηματαρχών "αναγκάστηκαν" να συστήσουν επιτροπή, η πρώτη απόφαση της οποίας ήταν να γκρεμιστεί ο καταυλισμός για να μην προσελκύσει κι άλλους μετανάστες (!!!).

Παράλληλα, η εισαγγελέας πρωτοδικών πάτρας παρήγγειλε στις αστυνομικές και λιμενικές αρχές μια σειρά από μέτρα όπως την επιτήρηση των εισόδων και εξόδων της λιμενικής ζώνης και την εντατικοποίηση των ελέγχων, ώστε το λιμάνι να γίνει απροσπέλαστο, λες και τα κάγκελα και τα ηλεκτροφόρα καλώδια δεν έφταναν.

Κι ενώ οι κάτοικοι αγανακτούν, οι τοπικοί φορείς συστήνουν επιτροπή που παίρνει αποφάσεις εκπληκτικής ευφυΐας, κι η εισαγγελέας ζητά από τις αστυνομικές αρχές περισσότερη και σκληρότερη δουλειά ο δημοσιογράφος της τοπικής εφημερίδας Πελοπόννησος διοχετεύοντας σκέψεις απλών, καθημερινών πατρινών γράφει στα μέσα του νοέμβρη: "πυκνώνουν οι εμφανίσεις των μεταναστών και σε άλλα σημεία της πόλης, χωρίς κανείς να μπορεί να διαγνώσει τις προθέσεις τους". Πρόκειται προφανώς για το σκεπτικό "αφού δεν μπορούμε να τους εξαφανίσουμε, ας μη τους βλέπουμε τουλάχιστον".

Πάντως το θέμα που άνοιξε πριν περίπου ένα μήνα, μάλλον δεν θα κλείσει σύντομα, γιατί φαίνεται πως οι κάθε λογής νοικοκυραίοι είναι αποφασισμένοι να καθαρίσουν αυτή την πόλη από οτιδήποτε ξένο, σκούρο, φτωχό και -κατά τη γνώμη τους- πολιτισμικά κατώτερο.

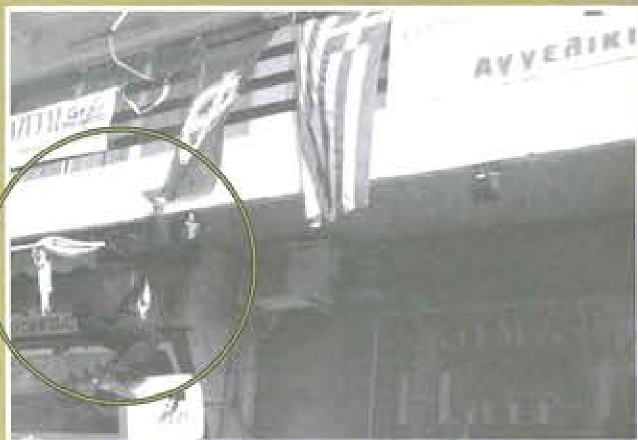

Στη φωτογραφία διακρίνονται τα γραφεία του συνδυασμού της Λακωνικής Συμμαχίας με το απαραίτητο ντεκόρ. Πάνω δεξιά ένας υπέροχος νέος που αγωνίζεται για το καλό της Λακωνίας χαιρετάει με ενθουσιασμό τους αντιφασίστες διαδηλωτές...

ΣΠΑΡΤΗ

Περίεργα τα πράγματα στην πασίγνωστη για τις δημοκρατικές της ευαισθησίες τοπική κοινωνία της Σπάρτης. Η ντόπια εκφραστής του ναζισμού Αγγελική Σαφαρή κατέβηκε υποψήφια στις νομαρχιακές εκλογές έχοντας ως βασικό της αντίπαλο τους -σκέτα- δεξιούς. Κατά τη διάρκεια όμως της προεκλογικής περιόδου κολλήθηκε στην πόλη αυτοκόλλητο που υπενθύμιζε τα αυτονόητα: ότι δηλαδή οι σκατόφατσες της Λακωνικής Συμμαχίας είναι συνεργάτες των ναζί, χουντικοί, βασανιστές, χαφιέδες, πολεμοκάπηλοι, εθνικιστές, ρατσιστές. Θορυβημένη από τη σπίλωση, όπως τη χαρακτήρισε, του συνδυασμού της η ναζί επικεφαλής κατέθεσε μήνυση κατ' αγνώστων· επίσης προέβη σε γραπτή δήλωση, όπου μεταξύ άλλων συγκινητικών αναρωτιόταν "Μήπως κάποιοι κινδυνεύουν από την παρουσία μας στα δρώμενα και κοινά του νομού μας; Γιατί τους ενοχλεί άραγε, που κάποια γυναίκα, μαζί με υπέροχες - υπέροχους νέους αγωνίζονται για το καλό της Λακωνίας;"

Εντωμεταξύ οι ναζί συνέχισαν να προκαλούν. Για παράδειγμα μέσα στον Οκτώβρη δύο "ύποπτοι" για αντιάρια προπαγάνδα δέχτηκαν επίθεση έξω από το χώρο που χρησιμοποιούσαν οι λάκωνες ναζί. Η επίθεση βέβαια απαντήθηκε στα ίσια και το περιστατικό έληξε με την παρέμβαση των μπάτσων και τη μεταφορά των πρωταγωνιστών στο τοπικό μπατσάδικο. Η ενέργεια αυτή κινητοποίησε τα παιδιά που τρέχουν τη -δύσκολη έτσι κι αλλιώς- φάση στη Σπάρτη· έτσι καλέστηκε από την "πρωτοβουλία αναρχικών σπάρτης" και πραγματοποιήθηκε αντιφασιστική διαδήλωση στο κέντρο της πόλης με τη συμμετοχή αρκετών διαδηλωτών από διάφορα σημεία της πελοποννήσου και από την Αθήνα. Η διαδήλωση αν και είχε ν' αντιμετωπίσει αφενός τις προκλήσεις των ναζί και αφετέρου έπρεπε να πορευτεί σε μάλλον εχθρικό έδαφος πέρασε το μήνυμα: οι φασίστες δε μπορούν να δρουν πουθενά ανενόχλητοι...

Αντιφασίστας διαδηλωτής κάνει πράξη το σύνθημα του πανό: *μολὼν λαβέ* (και με την ευκαιρία πάει και η στοχούμπα...)

ΠΥΡΓΟΣ

Θα χρειάζονταν ολόκληροι τόμοι για να καταφέρει κανείς απλώς να καταγράψει τα ρατσιστικά εγκλήματα και την καθημερινή βία που ξεσπούν κάθε λίγο και λιγάκι στο νομό Ηλείας. Χωριά ολόκληρα που πάνε οργανωμένα με πούλμαν στην κόλαση της ανατολικής Ευρώπης για να διαλέξουν "νύφες" και να τις φέρουν στον παράδεισο της Ελλάδας, βλαχοδήμαρχοι που κολλούν ανακοινώσεις στην κεντρική πλατεία του κωλοχωριού τους σύμφωνα με τις οποίες "το ανώτερο μεροκάματο για τους έλληνες εργάτες είναι 40 ευρώ και για τους ξένους 25", μπάτσοι που αθωώνονται για βιασμούς μεταναστριών με το σκεπτικό ότι "για να δουλεύει σ' αυτά τα μαγαζιά προκαλούσε...", κι άλλες πολλές και ατελείωτες ιστορίες υποτίμησης, βίας και εκμετάλλευσης.

Δώστε λοιπόν βάση σ' αυτή την ιστορία: υπάρχει λέει ένα κωλοχώρι που λέγεται Μανωλάδα. Στη Μανωλάδα μαζί με τ' άλλα οπωροκηπευτικά καλλιεργείται ως τοπική σπεσιαλιτέ η φράουλα. Αυτή τη φράουλα την καλλιεργούν, την ποτίζουν, τη λιπάζουν και τη μαζεύουν οι αγρότες. Όλα καλά μέχρις εδώ. Μόνο που αυτοί οι αγρότες σε αντίθεση με την φράουλα δεν είναι ντόπιοι. Είναι Βούλγαροι και Ρουμάνοι. Και Αλβανοί και Μπαγκλαντεσιανοί. (Ναι Μπαγκλαντεσιανοί!) Ωραία; Λοιπόν αυτούς τους τύπους οι κάτοικοι της Μανωλάδας τους βάζουν και δουλεύουν μέχρι να ψοφήσουν για να καλλιεργηθεί η κωλοφράουλά τους (η οποία παρεμπιπτόντως είναι και μάπα - αλλά αυτό είναι άλλη ιστορία). Και σα να μη φτάνει που δουλεύουν με ωράρια του 1600 μ.Χ. τους πληρώνουν με μεροκάματο σαν την ποιότητα της φράουλας. Δηλαδή γάμα τα.

Προσέξτε τώρα να δείτε. Εκτός απ' το ωράριο του 1600 και το γάμα τα μεροκάματο το οικονομικό δαιμόνιο των κατοίκων της Μανωλάδας έχει ξεπεράσει κάθε αντίστοιχο προηγούμενο. Τί εννοούμε; Αυτοί που λέτε οι αγρότες από τη Βουλγαρία, τη Ρουμανία, την Αλβανία και το Μπαγκλαντές κατοικούν σε 54 αυτοσχέδια παραπήγματα σαν αυτά που φαίνονται στη φωτό. Τα 54 αυτά αυτοσχέδια παραπήγματα σχηματίζουν έναν από τους εφτά τέτοιους οικισμούς. ΑΛΛΑ επειδή τέτοια μεγαλεία κοστίζουν, οι δαιμόνιοι Μανωλαδιανοί ξηγιούνται νταβατζιλίκι. Τους κρατάνε τα διαβατήρια και απαιτούν ένα ποσοστό επί των χρημάτων που τους δίνουν το πρωί, ώστε να μην τους "ενοχλούν" το βράδυ. Καμιά φορά βέβαια, είτε εκφοβιστικά, είτε εκδικητικά, την πέφτουν στα παραπήγματα και τα καίνε. Αυτό το πράγμα τώρα που σας περιγράψαμε δεν έγινε για πρώτη φορά το καλοκαίρι που μας πέρασε. Επίσης έχει και όνομα: στα ελληνικά ονομάζεται δουλεία και στα αγγλικά greek hospitality.

Πάντως για να μην πει και κανείς ότι το κράτος προσπαθεί να κουκουλώσει την υπόθεση μάθαμε ότι το αστυνομικό τμήμα Βάρδας ανέλαβε να διερευνήσει την υπόθεση...

...έφερε στο...
...καταυλισμούς της ντρ...

Η διαδήλωση μνήμης της 30/9 πέρασε, (ίσως μόνο μέχρι τον επόμενο Σεπτέμβρη). Κρατήσαμε πολλά από αυτήν. Σε κάποια από αυτά αναφερόμαστε παρακάτω.

Προπαγάνδα

Την διαδήλωση είχαμε αρχίσει να την συζητάμε από τις αρχές του Ιούνη. Όταν ξαναμαζεύτηκαν οι πυρήνες του Collective στις αρχές του Αυγούστου, οι καλοκαιρινές διακοπές ήταν ήδη μακριά. Το ζήτημα του πογκρόμ της 4/9/04, ήταν έτσι και αλλιώς για μας σημαντικό (δες antifa speaking). Και είχαμε αποφασίσει να προσπαθήσουμε για το καλύτερο σε σχέση με την διαδήλωση. Στήσαμε την αφίσα και αρχίσαμε να την κολλάμε από τις αρχές του Σεπτέμβρη. Είχαμε σκοπό η αφίσα να κολληθεί σε όσες περισσότερες γειτονιές της Αθήνας γίνεται. Τα πράγματα όμως πήγαν καλύτερα. Ήταν πολλοί αυτοί, που παρότι δεν ήταν οργανωμένοι σε κάποιο πυρήνα, προσφέρθηκαν να βοηθήσουν με κάθε τρόπο. Ήταν και άλλοι που ζητούσαν 30 ή πενήντα κομμάτια για να κολλήσουν στη γειτονιά τους. Και έτσι η αφίσα έφτασε εκεί που δεν το φανταζόμασταν. Από το Χαλάνδρι, και τη Μεταμόρφωση ως την Ν. Ερυθραία και την Καστέλλα του Πειραιά. Μέσα στο Σεπτέμβρη οι δρόμοι της Αθήνας παντού μιλούσαν και για την διαδήλωση του antifa. Σε μια περίοδο που τα κόμματα πλήρωναν συνεργεία για να γεμίσουν την Αθήνα με σκατόφατσες υποψηφίων των δημοτικών και νομαρχιακών εκλογών, ένα αυτοοργανωμένο σχήμα, τους είχε αντιπαρατεθεί στα ίσια.
Στο μεταξύ η προπαγάνδιση της διαδήλωσης δεν είχε μόνο την αφίσα. Έντυπα μοιράστηκαν στα σχολεία και στους δρόμους της πόλης. Κολλήθηκαν χαρτοπανό σε κεντρικά σημεία. Και έγιναν και πέντε μικροφωνικές (Περιστέρι, Χαϊδάρι, Καλλιθέα, Πατήσια, Πλ. Κάνιγγος). Ο κόσμος φαινόταν να καταλαβαίνει μια χαρά ποιοι είμαστε και για ποιο θέμα μιλάμε. Τα media λοιπόν δεν τα σιχαινόμαστε απλώς, αποδεικνύονταν και άχρηστα. Φτάνει που μιλούσαμε με πραγματικούς όρους για ένα πραγματικό ζήτημα: το ρατσισμό...

Οργάνωση

Το έχουμε ξαναπεί: το να αντιπαρατίθεσαι στο φασισμό, στην κυρίαρχη συνθήκη αυτής εδώ της κοινωνίας, δεν είναι αστείο. Η οργάνωση είναι ανάγκη αν δε θες να αστειεύεσαι. Αλλά ποιά οργάνωση; Μπορεί κανείς να υποστηρίζει διάφορα σε επίπεδο θεωρίας: αυτονομία, ισότητα, αλληλεγγύη, συλλογικότητα. Το ζήτημα βέβαια είναι αν όλα αυτά τα εφαρμόζεις στην πράξη, αν η δράση σου έχει τέτοια χαρακτηριστικά. Αλλιώς η αυτονομία, η ισότητα, η αλληλεγγύη, η συλλογικότητα παραμένουν κούφιες λέξεις. Όσο εύκολα τις λες για να χαρείς, τόσο εύκολα τις προσπερνάς στη πράξη.
Δε λέμε κάτι πρωτότυπο. Ο τρόπος που κατεβαίνεις στο δρόμο σε μια αντιφασιστική διαδήλωση θα πρέπει να είναι οργανωμένος. Αλλά οργανωμένος πάνω στις δικές μας δυνάμεις (αυτοοργανωμένος) και με τα χαρακτηριστικά που αναφέραμε πιο πάνω. Η διαδήλωση του antifa είχε και αυτούς τους στόχους. Πριν την διαδήλωση μοιράσαμε ένα κείμενο σχετικά με το γιατί και το πως θα οργανωθούμε στο δρόμο. Η πρόθεσή μας έγινε κατανοητή. Ο κόσμος της διαδήλωσης είχε στο μυαλό του ότι η οργάνωση και η περιφρούρηση της διαδήλωσης ήταν και δική του ευθύνη. Κρίναμε ότι το ζήτημα είναι πολύ σημαντικό και μετά τη διαδήλωση κυκλοφορήσαμε μια σχετική αφίσα. Λοιπόν, σε αυτή την υπόθεση κανείς δεν είναι μόνος του. Στο δρόμο κατεβαίνουμε ως συλλογικότητα και τελικά εκεί βρίσκεται η δύναμή μας.

Δρομολόγιο

Οι πορείες στο κέντρο της Αθήνας οδηγούνται συνήθως από την αριστερά. Και συνήθως έχουν στάνταρ δρομολόγιο: ξεκινάς από τα Προπύλαια, περνάς από την Ομόνοια, στρίβεις Σταδίου και φτάνεις Βουλή και μετά πάλι πίσω. Θα λέγαμε το εξής: κάθε πορεία έχει το δρομολόγιο που της αξίζει. Η αριστερά το 'χει συνήθεια για κάθε θέμα που επιλέγει να κατέβει στο δρόμο να πηγαίνει να διαμαρτυρηθεί στο Κράτος και να καταριέται τους Αμερικάνους. Και αυτό γιατί ποτέ δεν πίστεψε στη δύναμη του κόσμου που και καλά εκφράζει. Προτιμούσε και προτιμά να ζητιανεύει. Η βουλή ή η αμερικάνικη πρεσβεία είναι λοιπόν για τις πορείες αυτές ο αναμενόμενος προορισμός. Και ο στόχος; Να καταριέσαι για τα στραβά αυτού του κόσμου έξω από τα κέντρα εξουσίας μπας και σε ακούσει κανένας από τους κυβερνώντες και κάνει κάτι.
Για μας το θέμα είναι ξεκάθαρο. Δε ζητάμε τίποτα από καμιά κουφάλα που βρίσκεται σε θέση εξουσίας. Δεν ελπίζουμε σε αυτούς, είμαστε εχθροί τους. Αντίθετα πιστεύουμε στις δικές μας δυνάμεις. Πιστεύουμε στον κόσμο που είναι στριμωγμένος και θα είναι στριμωγμένος μέχρι να σταματήσει να σκύβει το κεφάλι. Η διαδήλωση της 30/9 δεν είχε καμιά δουλειά στο εμπορικό και κυβερνητικό κέντρο της Πόλης. Βάζαμε ένα ζήτημα μνήμης. Ένα ζήτημα που δεν αφορούσε καταναλωτές, ούτε υπουργούς και βουλευτές. Αφορούσε τον κόσμο της εργασίας, το προλεταριάτο. Και έτσι η διαδήλωση ξεκινώντας από Πλ. Κάνιγγος δεν έστριψε προς την Ακαδημίας. Αντίθετα πήγε από Ομόνοια και 3η Σεπτεμβρίου, έστριψε στην Ιουλιανού και μετά από Λιοσίων έφτασε στην Πλ. Αττικής. Πέρασε από "υποβαθμισμένες" περιοχές της Αθήνας. Δε βρήκε στο δρόμο της ούτε υπουργεία, ούτε πρεσβείες. Βρήκε όμως τον κόσμο με τον οποίο ήθελε να βρεθεί. Βρήκε τον κόσμο στον οποίο ελπίζει.

διάφοροι στήριξαν με τον τρόπο τους τη διαδήλωση: δίπλα αυτοκόλλητο της ομάδας "προδότες της εθνικής συνείδησης"

Η Διαδήλωση 30/9

Από τις 11 το πρωί στην Πλ. Κάνιγγος υπάρχει μικροφωνική με μουσική. Έχουμε χωριστεί σε ομάδες και έχουμε πιάσει τις γωνίες της πλατείας. Απέναντί μας στημένες διμοιρίες. Από τις δώδεκα αρχίζει και έρχεται κόσμος. Άλλοι με ηλεκτρικό από την Ομόνοια, άλλοι με τρόλεϊ, άλλοι με τα πόδια. Από τη μικροφωνική διαβάζονται κείμενα ενώ μοιράζονται και προκηρύξεις. Στις 12.30 η πλατεία είναι ήδη γεμάτη, καταλαβαίνουμε πως ο κόσμος είναι πολύς. Ένα τσογλάνι είναι αρκετά ηλίθιο για να σκίσει τη προκήρυξη που του μοιράζουμε αλλά τρώει μια σφαλιάρα και φεύγει όπως - όπως. Λίγο αργότερα μοιράζεται το κείμενο που ενημερώνει για τον τρόπο που είναι οργανωμένη η διαδήλωση. Στις μία καταβαίνουμε στο δρόμο. Οργανωνόμαστε - κόσμος παίρνει σημαίες και πηγαίνει στις πλάγιες αλυσίδες, η περιφρούρηση είναι υπόθεση όλων μας και αποδεικνύεται στη πράξη. Αρχίζουν τα συνθήματα και ξεκινάμε. Οι μπάτσοι είναι αμήχανοι, περιμένουνε να πάμε προς Ακαδημίας αλλά εμείς στρίβουμε προς τα δυτικά. Στη στροφή προς Πατησίων η πορεία φαίνεται σε όλο της το μέγεθος. Στην ομόνοια μπαίνει στην πορεία και άλλος κόσμος. Οι μπάτσοι είναι πλάι μας και προκαλούν. Ζητάδες από τα στενά ανοίγουν γκάζι για να ακουστούν, ένα Ματάς πετάει μια ροχάλα, ένας ασφαλίτης χειρονομεί. Απαντάμε και εμείς άλλοι με χειρονομίες, άλλοι με βρισιές, όλοι μαζί με συνθήματα. Μα αυτό που φοβίζει πιο πολύ τους μπάτσους είναι ότι είμαστε όλοι μαζί και οργανωμένοι. Στην 3η Σεπτεμβρίου κάποιοι χειροκροτούν την πορεία από τα μπαλκόνια. Ένας με μηχανάκι κορνάρει και κάνει το σήμα της νίκης και εμείς απαντάμε με σφιγμένες γροθιές. Η Ιουλιανού είναι στενή και γεμίζει από κόσμο. Τα συνθήματα είναι ακόμη πιο δυνατά. Ένας μας βλέπει από το σπίτι του και σε δυό λεπτά ακολουθεί την πορεία. Κάποιοι άλλοι που κάθονταν σε ένα ουζερί προς το σταθμό Λαρίσης κάνουν το ίδιο. Στρίβουμε στη Λιοσίων. Φοβόμασταν ότι θα βρέξει αλλά τελικά μας έχει λιώσει ο ήλιος. Καταλήγουμε στη Πλ. Αττικής, μαζεύουμε τα πράγματα, σημαίες, πανό κτλ όπως είχαμε κανονίσει και ο κόσμος αρχίζει να φεύγει προς το μετρό.

Μετά...

Το μετά της διαδήλωσης είχε βέβαια πολύ ενθουσιασμό, αλλά είχε και πολλές συζητήσεις για το που κάναμε λάθη και που μπορούμε να τα διορθώσουμε. Σε κάθε περίπτωση η διαδήλωση για εμάς ήταν μια αρχή. Και ελπίζουμε να ήταν αρχή όχι μόνο για εμάς. Ξέρουμε την κατάσταση αυτής εδώ της κοινωνίας: βίαιες ιεραρχήσεις με lifestyle συσκευασίες. Και ξέρουμε επίσης ότι υπάρχουν πολλοί διάσπαρτοι που δεν έχουν κανένα λόγο να γουστάρουν αυτήν την κατάσταση, που έχουν χίλιους λόγους να βρεθούν μαζί και να αντιπαρατεθούν με το φασισμό. Η διαδήλωση ήταν απλώς ένα βήμα μπροστά σε αυτή τη κατεύθυνση...

Μετά το τέλος της διαδήλωσης, ζητάδες στριμώχνουν μια παρέα διαδηλωτών στην οδό Αδμήττου και τους ζητάνε με όλη την ευγένεια που τους χαρακτηρίζει τα στοιχεία τους. Κάποιοι απ' την παρέα την κάνουν προς την πλατεία Αττικής κι όσοι δεν προλαβαίνουν τρώνε τις απαραίτητες φάπες· τελικά ένας 19χρονος παραπέμπεται σε δίκη με τις κατηγορίες της αντίστασης (επειδή δεν έδειξε ταυτότητα), της σωματικής βλάβης (τον χτυπούσαν τρεις ζητάδες) και της οπλοφορίας (επειδή φορούσε μια ζώνη με καρφιά). Στο δικαστήριο άλλες από τις κατηγορίες πέφτουν κι άλλες μετατρέπονται. Ο διαδηλωτής τρώει έξι μήνες, ασκεί έφεση και αφήνεται ελεύθερος. Εν τω μεταξύ, παρά τη σοβαρότητα του πράγματος, διάφοροι από τους θεσμούς του ελληνικού κράτους ξεδιπλώνουν το μεγαλείο τους πάνω στην καμπούρα *(ή καλύτερα στο λειρί)* του 19χρονου...

Μεγάλοι διάλογοι εντός της Γ.Α.Δ.Α.

-Τι είσαι ρε;
-Τι είμαι;
-Λέγε ρε τι είσαι...
-Punk rock
-Ρε άσε ρε τα κουλτουριάρικα και λέγε τι είσαι. Είσαι αναρχικός;
-...
-Ωραία, αναρχικός είσαι, αναρχικός...

Μεγάλο φακέλωμα από την ελληνική αστυνομία

Περιγραφή: αναρχικός / punk
Σχήμα προσώπου: ωοειδές
Χρώμα ματιών: καστανά
Χρώμα μαλλιών: μωβ [εύλογη αγανάκτηση από τον συλληφθέντα: "μα δεν είναι μόνο μωβ, έχει και λίγο πράσινο στις φαβορίτες, κι όταν τα ξεβάφω γίνονται καστανά", τυπική απάντηση μπάτσου που φακελώνει "σκάσε ρε μαλακισμένο, μωβ είναι..."]

Μεγάλες πολιτικές γνώσεις από τους ζητάδες

πρόεδρος δικαστηρίου: Και ποιος την διοργάνωνε αυτήν την πορεία; Ξέρετε;
ζητάς: Την διοργάνωναν αναρχικοί, αυτοί που βάζουν το άλφα στον κύκλο, που σημαίνει αντίσταση...
πρόεδρος δικαστηρίου: Τι συνθήματα φωνάζονταν;
ζητάς: Ε, φωνάζανε "σκατά σ' αυτό το κράτος", "ζητάδες νεκροί" τέτοια.
πρόεδρος δικαστηρίου: Μάλιστα, τα γνωστά...

Μεγάλη αμεροληψία από τους ζητάδες

πρόεδρος δικαστηρίου: Και γιατί κινηθήκατε να ελέγξετε τα στοιχεία του κατηγορουμένου; Μήπως λόγω της ασυνήθιστης εμφάνισής του;
ζητάς 1: Όχι κυρία πρόεδρε, εμείς δεν κρίνουμε τους ανθρώπους από την εμφάνισή τους.
πρόεδρος δικαστηρίου: Ο κατηγορούμενος συμμετείχε στην πορεία;
ζητάς 2: Μάλιστα, τον είχαμε δει καθ' όλη την διάρκεια της πορείας που μας έκανε άσεμνες χειρονομίες. Με τέτοιο μαλλί δεν περνάς απαρατήρητος...

Μεγάλη δημοσιογραφική κάλυψη από τον ΑΝΤ1

Παράλληλα με το αντιπολεμικό συλλαλητήριο στο Σύνταγμα, άτομα του αναρχικού χώρου έκαναν αντιπολεμική πορεία σ' άλλο σημείο της Αθήνας στην οποία συμμετείχαν διακόσια άτομα που φώναζαν αντιφασιστικά συνθήματα και προκάλεσαν επεισόδια...

και μερικές πικρές αλήθειες...

"Στην αρχή με βάζουν σ' ένα κελί με ένα τύπο που είχε φυματίωση. Γάμησέ τα. Ευτυχώς μετά από λίγο με αλλάξαν. Με πήγαν σ' ένα άλλο με τέσσερις αλβανούς. Κοιτάω, το κελί χώραγε το πολύ δύο. Ήμασταν πέντε. Με κόβουν γρήγορα γρήγορα και με ρωτάνε: "Γιατί σε φέραν εδώ ρε φιλαράκι"; Τους απαντάω. "Επειδή συμμετείχα σε μια αντιφασιστική πορεία". "Αντιφασιστική;;;" και καπάκι με κεράσαν ένα καινούριο πακέτο marlboro και μου προσφέραν το φαΐ τους.
[...] Τι να πω, δεν ξέρω. Εγώ έκατσα δυο μέρες εκεί μέσα και κόντεψα να τρελαθώ. Σκέψου άλλοι που πρέπει να κάτσουν χρόνια. Και να σου πω και κάτι; Εγώ είχα και τους φίλους μου, τόσο κόσμο γύρω γύρω, την αλληλεγγύη... Σκέψου άλλοι που δεν έχουν τίποτα. Πακέτο, πακέτο..."

μήπως είναι λίγο φασίστες;

η κρυφή άκρα δεξιά στην ελλάδα και διεθνώς

η τέχνη στην ολλανδία

Η Ολλανδία είναι το πιο ανεκτικό κράτος του κόσμου. Εκεί επιτρέπονται: οι μπάφοι, οι ποδηλάτες, οι βιτρίνες με γυμνές πόρνες και όλες οι μορφές συνεναιτικού σαδομαζοχισμού, αρκεί να μην ενοχλείς το διπλανό σου. Ο φασισμός που σέρνεται σε τέτοια ανεκτικά πλαίσια, έχει βέβαια να κάνει με τους μουσουλμάνους και είναι πάρα μα πάρα πολύ μυστήριος.

Πχ, για όσους δεν το ξέρουν, μέχρι το 1992, ο αρχηγός του ακροδεξιού κόμματος ήταν ομοφυλόφυλος και λεγόταν Pim Fortuyn. Μετά τη δολοφονία του gay φασίστα από κάποιον "ακτιβιστή του περιβάλλοντος" (!!!), το ολλανδικό ακροδεξιό κόμμα (VVD) πήρε μπόλικους ψήφους και μπήκε και στη βουλή.

Εν τω μεταξύ, ο αδικοχαμένος gay φασίστας είχε και έναν πολύ καλό φίλο: Τον έλεγαν Theo Van Gogh, ήταν πολύ παλιόφατσα, και γύριζε ταινίες που έβριζαν το Ισλάμ και τους μουσουλμάνους. Φυσικά βρισκόμαστε στην Ολλανδία, και ο Van Gogh δεν ήταν σαν τον Δαλιανίδη. Το τελευταίο του πόνημα για παράδειγμα, απεικόνιζε μια γυμνή γυναίκα με διάφανη μπούρκα να προσεύχεται ενώ πάνω της προβάλλονταν στίχοι από το Κοράνι σχετικοί με την καταπίεση των γυναικών, μιλάμε δηλαδή για βαριά τέχνη, όχι για Μιχαλόπουλο με μπλούζα Motorhead!

Τέλος πάντων, μετά από αυτό το αριστούργημα - ύμνο στην ελευθερία του λόγου, ο Van Gogh ξεκίνησε να γυρίζει άλλο ένα αριστούργημα με θέμα... τη ζωή του gay φασίστα Pim Fortuyn! Αλλά δεν πρόλαβε να ολοκληρώσει. Στα τέλη του 2004 δολοφονήθηκε από "φανατικό ισλαμιστή".

Καθώς όμως στη ζωή όπως και στην τέχνη, όλα είναι συμβολικά, αυτός ο φόνος συμβόλισε ότι οι ανεκτικοί Ολλανδοί πρέπει να ξεμπερδεύουν με όλους τους μουσουλμάνους της χώρας! Τις επόμενες ημέρες, σε μια έκρηξη ελευθερίας του λόγου, 12 τζαμιά δέχτηκαν επιθέσεις, κάποια από αυτά με βόμβες. 174 επεισόδια ρατσιστικού χαρακτήρα καταγράφηκαν, κι από αυτά μόνο το 15% αποδόθηκε στην άκρα δεξιά. Χιλιάδες ανεκτικών Ολλανδών συνέρρευσαν στην κηδεία του Βαν Γκογκ που μετατράπηκε σε ρατσιστικό συλλαλητήριο. Σε καναδυό μήνες, το Ολλανδικό κράτος είχε ψηφίσει νέο αντιμεταναστευτικό και αντιτρομοκρατικό νόμο και προχωρούσε σε δεκάδες χιλιάδες απελάσεις ανθρώπων που, ό,τι κι αν είχαν κάνει, σίγουρα δεν είχαν σκοτώσει τον αγαπημένο σκηνοθέτη του Ολλανδικού λαού.

Πριν από λίγες μέρες στην Ολλανδία πραγματοποιήθηκε έκθεση έργων τέχνης με θέμα τη δολοφονία του ακροδεξιού σαπιοκοιλιά Van Gogh. Προσέξτε το έργο τέχνης, και σκεφτείτε τζαμιά να καίγονται και μουσουλμάνους πιτσιρικάδες κυνηγημένους από τεράστιους ξεπλυμένους καραφλούς με καδρόνια:

Φασίστες. Αλλά με καλλιτεχνικές ανησυχίες!

Το είδατε; Ωραία! Καταλάβατε; Εμείς όχι! Ευτυχώς όμως, επειδή ακόμη και στην Ολλανδία υπάρχουν ντούβιανοι, το έργο συνοδεύεται από εξήγηση! Διαβάστε λοιπόν τί εννοεί ο ποιητής:

Η κραυγή

Το σχέδιο του Jeroen Henneman παριστάνει το προφίλ ενός προσώπου που ουρλιάζει γερμένο προς τα πίσω. Πολλαπλά στρώματα υποχωρούν πίσω από την κραυγή για να καταλήξουν σε ένα προφίλ ενός προσώπου με το στόμα κλειστό. Αυτό το τελευταίο προφίλ είναι το προφίλ του ίδιου του Van Gogh.

Το θέμα του συγκεκριμένου έργου είναι το τεράστιο χάσμα που χωρίζει το λόγο από τη σιωπή: Η ελευθερία της έκφρασης. Ταυτόχρονα η κραυγή απεικονίζει και τον ίδιο το φόνο: Ο Van Gogh ούρλιαζε ικετεύοντας το δολοφόνο του να μην τον σκοτώσει. Τέλος, υπονοείται και ένας δεσμός με το φιλμ ως μέσο. Οι έξι συγκλίνουσες γραμμές που απαρτίζουν το έργο, αντιστοιχούν σε διαδοχικά τμήματα φιλμ.

Αυτός είναι ο νέος φασισμός σύντροφοι! Παρέα με την "ελευθερία του λόγου" και άλλα ψαγμένα νοήματα! Και όποιος νόμιζε ότι θα έχει μια ζωή να κάνει με σβάστικες, πλανάται πλάνην οικτρά!

η τέχνη στα Βαλκάνια

Αυτές είναι η Μαρία και η Έλλη. Τις πετύχαμε εκεί που κολλάγαμε αφίσσες για τη διαδήλωση μνήμης ενάντια στο ρατσισμό, τη μέρα που η Εθνική μπάσκετ έφαγε το πακέτο του αιώνα από τους Ισπανούς.

Οι δύο φίλες ήταν κάτω των δέκα ετών και είχαν βαμμένες τις φάτσες τους άσπρες μπλε, με προσθήκη χρυσόσκονης για καλύτερο αποτέλεσμα. Κρατούσαν σημαιάκια και πήγαιναν, λέει, να δουν το ματς. Πιθανότατα βαρέθηκαν στο πρώτο δεκάλεπτο και αποχώρησαν για να παίξουν κανα λάστιχο, άθλημα πολύ ηπιότερο και πολύ πιο ταιριαστό για την ηλικία τους από το μπάσκετ.

Ακόμη και σήμερα, η Μαρία και η Έλλη αγνοούν ότι μετά το τέλος του ματς, απογοητευμένοι οπαδοί της εθνικής βρέθηκαν με νεοναζί στην Ομόνοια και κοπάνησαν για πλάκα δύο τυχαίους σκουρόχρωμους περαστικούς. Με την ίδια μακαριότητα να βασιλεύει στα μικρά τους μυαλουδάκια, αγνοούν την -ομολογουμένως ελάχιστη- συνεισφορά τους στο παραπάνω συμβάν.

Τουλάχιστον μπορούμε να εντοπίσουμε τις σημαντικότατες διαφορές στην καλλιτεχνική παραγωγή Ελλάδας-Ολλανδίας: Εκεί η τέχνη είναι λεπτή και με κρατική επιχορήγηση, εδώ πιο brutal και χρηματοδοτείται από την οικογένεια.

Κατά τα άλλα, με την Έλλη και τη Μαρία γίναμε F.F.E (Friends For Ever άσχετοι!) Τους είπαμε κι ότι θα τις δείξει η τηλεόραση, αλλά τελικά θα πρέπει να αρκεστούν σε τούτο εδώ το ταπεινό έντυπο!

Μαρία και Έλλη, οπαδοί της εθνικής ομάδας μπάσκετ

η τέχνη στον θερισμό

Μιας και λέμε για τις αφίσσες, ένα μυστήριο πράγμα: Το κόμμα του λαού -που για όσους δεν το ξέρουν λέγεται ΚΚΕ- έφαγε κάποιου είδους σκάλωμα με την αφίσσα για τη διαδήλωση της 30/9. Για να λέμε τα πράγματα με το όνομά τους, την τάπωνε με μανία όπου την έβρισκε. Φυσικά είχαμε κι εμείς τον τρόπο μας να ανταποδώσουμε στα ίσα, αλλά μας έμεινε η απορία: Γιατί βρε αδερφέ τόσο μίσος;

Η απάντηση δεν είναι και τόσο δύσκολη. Το ΚΚΕ έχει ένα σημαντικό χαρακτηριστικό: Πολλά από τα μέλη του είναι μικρά και μεσαία αφεντικά, πράγμα που σημαίνει πως έχουν συμφέρον από το ρατσισμό και την καταπίεση των μεταναστών! Αυτό ισχύει δυο φορές για το θρυλικό συνδικάτο οικοδόμων: Εκεί περιλαμβάνονται πολλοί εργολάβοι οικοδομών, δηλαδή τα χειρότερα αφεντικά της Ελληνικής επικράτειας.

Διόλου απρόσμενα λοιπόν, η θέση του συνδικάτου οικοδόμων για τους ξένους εργάτες εν έτει 1991 ήταν ότι πρέπει "η χώρα" (δηλαδή τα κόμματα, οι εργοδότες και φυσικά τα συνδικάτα) να υπολογίζουν τις ανάγκες [των αφεντικών] σε εργατικά χέρια και έπειτα να προχωρούν στις αναγκαίες εισαγωγές όσων ξένων χρειάζονται οι εργοδότες! Ειδικά στην περίπτωση που κάποιος εργοδότης κάνει παρατυπίες,

> "να ανακαλείται η άδεια του δικαιώματος απασχόλησης των αλλοδαπών, να του επιβάλλεται πρόστιμο και να υποχρεώνεται στην καταβολή εισητηρίων για την **επιστροφή του αλλοδαπού στη χώρα από την οποία προέρχεται**" [Γράμμα του συνδικάτου οικοδόμων στον τότε υπουργό εργασίας, 14/3/1991]

Αυτή λοιπόν ήταν η ταξική γραμμή του κόμματος: **Να έρχονται όσοι ξένοι εργάτες χρειάζονται τα αφεντικά, και όποιος δε δουλεύει να τρώει απέλαση!** Και κοίτα τώρα να δεις κάτι συμπτώσεις: Ο Γιώργος Μαυρίκος, ο υποψήφιος νομάρχης του ΚΚΕ του οποίου τη σταλινόφατσα ξεκολλάγαμε από τις αφίσσες μας όλο το Σεπτέμβρη, τυχαίνει να προέρχεται από αυτήν ακριβώς τη μήτρα! Μέλος της ΕΣΑΚ και της κεντρικής επιτροπής του ΚΚΕ από τις αρχές της δεκαετίας του '90, έβαλε όσο μπορούσε το χεράκι του για να έχουν οι σύντροφοι εργολάβοι φτηνά εργατικά χέρια, και δε γαμιέται και το ξένο προλεταριάτο! Αν κανείς έχει παλιούς Ριζοσπάστες, μπορεί να τον δει να αναπαράγει τη γραμμή του κόμματος (έξω οι ξένοι) καθόλη τη διάρκεια των πρώτων χρόνων της δεκαετίας του '90 [δες πχ Ριζοσπάστη 22/3/94].

Όποιος αναρωτιέται ακόμη γιατί μας τάπωναν τις αφίσσες, ας στείλει mail στο κόμμα να ρωτήσει!

Εκεί που τη σκίζαμε, είπαμε να βγάλουμε και μια φωτογραφία

η τέχνη στα ελληνικά γήπεδα

Μπροστά λάμπει ο ελληνορθόδοξος πολιτισμός. Πίσω συνωμοτούν οι αλλόθρησκοι.

Ο άσπρος πανάσχημος πρεζάκιας με την καράφλα είναι ο Γρηγόρης Γεωργάτος του Ολυμπιακού. Το ομορφόπαιδο αριστερά με το μπουκάλι είναι ο Αμπντεσλάμ Ουαντού, γάλλος Μαροκινής καταγωγής και πρόσφατο απόκτημα του Ολυμπιακού.

Ο Γεωργάτος είναι καφετεριόβιος έλληνας Ορθόδοξος που έτυχε να ξέρει λίγη μπάλα και όποτε βάζει γκολ κάνει το σταυρό του. Ο Ουαντού σπουδάζει διεθνείς σχέσεις και είναι μουσουλμάνος μόνο κατ' όνομα.

Καθώς ο Ουαντού είναι μαύρος, ο Γεωργάτος και οι άριοι φίλοι του στο λιμάνι αμέσως άρχισαν την πλάκα. Η πιο εμπνευσμένη τους στιγμή ήταν όταν του πέταξαν τα κλειδιά του αυτοκινήτου στα σκουπίδια και τα πήρε η καθαρίστρια.

Καταπτοημένος από τον πλούτο του ελληνορθόδοξου πολιτισμού, ο Ουαντού απέκτησε ψυχολογικά προβλήματα. Αμέσως η γαύρος ΠΑΕ τον έστειλε σε ψυχολόγο για να ορθοποδήσει. Αλλά ο ψυχολόγος ήταν και λίγο Φενγκ Σούι, λίγο γιόγκα, τέτοια πράγματα. Σαν πολιτισμένος άνθρωπος, ο Ουαντού έκοψε λάσπη και από τον ψυχολόγο (και όπως δείχνουν τα πράγματα κι από τον Ολυμπιακό) και γύρισε στην απολίτιστη Γαλλία.

Όλ' αυτά στην Ελλάδα έγιναν αντιληπτά σαν "ο αράπης που πήγε σε μάγο για να του λύσει τα μάγια". Μετά πήγαν όλοι στην εκκλησία και κάνανε τάματα για να περάσει το παιδί στις πανελλήνιες, να φέρουν καμιά ισοπαλία εκτός έδρας την επόμενη Κυριακή, και να μην τους πάρει το σπίτι και το αυτοκίνητο η τράπεζα.

Και είναι όλοι τους ικανοποιημένοι.

Ο αντισημιτισμός στη Θεσσαλονίκη, 1900-1931 (οι έλληνες έδειξαν το δρόμο)

"Λαός φιλάνθρωπος, ο ελληνικός λαός δεν υπέπεσε σε ρατσιστικά ολισθήματα και θεωρίες"
Θ. Πάγκαλος, ειδική έκδοση του υπ.εξ., 1998

"...ευρίσκεται, δόξα τω θεώ, και ένας ευλογημένος τόπος εις την ανατολήν όπου το αιμοβόρο και τρομακτικό θηρίον του αντισημιτισμού δεν το ευρίσκετε, δια να είμαι ακριβέστερος, το ευρίσκετε υπό άλλην μορφή ακίνδυνον όλως. Ο τόπος αυτός είναι η ελλάς..."
εφημερίδα "Εφημερίς", 25/01/1891

Το αντιεβραϊκό μίσος δεν ήρθε στην ελλάδα μαζί με τους ναζί. Οι έλληνες αντίθετα βρέθηκαν και σ' αυτό το ζήτημα στην πρωτοπορία του κανιβαλισμού. Με την αιματηρή παρακαταθήκη αιώνων να μην αφήνει περιθώρια για παρεξηγήσεις, ο 20ος αιώνας βρήκε την εβραϊκή κοινότητα εκτεθειμένη ξανά στην ελληνορθόδοξη πανούκλα.

Με την αλλαγή του αιώνα σημειώνονται ριζικές μεταβολές στα ιδεολογικά περιεχόμενα αλλά και στις πρακτικές κατευθύνσεις του αντιεβραϊκου ρατσισμού. Ενώ στο 19ο αιώνα ο ελληνικός αντισημιτισμός (αν και στηριγμένος σε καθαρά υλικές βάσεις) συνοδευόταν από δεισιδαιμονίες, στη νέα εποχή αναβαθμίζεται ιδεολογικά, μετατρεπόμενος σε συστατικό της Μεγάλης Ιδέας. Πιο συγκεκριμένα, η έντονη παρουσία εβραϊκών πληθυσμών στις διεκδικούμενες απ' την Ελλάδα περιοχές και ειδικά στη Μακεδονία μετέτρεπε την εναντίον τους πολιτική, σε συστατικό του νέου εθνικού στόχου. Η εν λόγω στρατηγική γίνεται απόλυτα σαφής με τη διεξαγωγή του Πρώτου, κιόλας, βαλκανικού πολέμου και ειδικά με την είσοδο του ελληνικού στρατού στη Θεσσαλονίκη (1912) ο οποίος υιοθετεί μια απροκάλυπτα καταπιεστική στάση απέναντι στη ντόπια εβραϊκή κοινότητα. Αν και σ' ολόκληρη τη νέα Ελλάδα (και ειδικά στις περιοχές που προσαρτήθηκαν μετά το 1912) ο εβραϊκός πληθυσμός αποτελούσε τη βασική μειονότητα -περισσότερο από αλλού στη Μακεδονία και κυρίως στη Θεσσαλονίκη, η εβραϊκή παρουσία αποτελούσε εμπόδιο στην επείγουσα (μέσα στη Βαλκανική ρευστότητα) εθνική ομογενοποίηση.

Οικογένεια εβραίων σε μαχαλά στη Θεσσαλονίκη το 1920. Ναι, υπήρχαν και εβραίοι που δεν "έλεγχαν τον παγκόσμιο πλούτο...".

Με την είσοδο του νέου αιώνα να συναντά τη Θεσσαλονίκη σαν το σπουδαιότερο οικονομικό κέντρο της οθωμανικής αυτοκρατορίας (μετά από μια ραγδαία περίοδο εκβιομηχάνισης), η ταξική πόλωση γίνεται σε σύντομο διάστημα περισσότερο από σαφής. Ο πολυεθνικός πληθυσμός της αποτελούμενος από 60.000 ισπανικής καταγωγής (σεφαρδίτες) εβραίους, 20.000 εξισλαμισμένους εβραίους (ντονμέδες), 20.000 έλληνες, 20.000 μουσουλμάνους, 5.000 σλάβους, 3.000 ευρωπαίους παρουσιάζει έντονες διαφοροποιήσεις ως προς τις κοινοτικές δομές. Διαφοροποιήσεις που οφείλονται στις νέες κοινωνικές συνθήκες που φέρνει μαζί της η εκβιομηχάνιση. Στα νέα αυτά πλαίσια η κοινότητα των εβραίων εμφανίζει τον τύπο μιας "υποδειγματικής" κοινωνικής πόλωσης. Έτσι, ενώ στις αρχές του εικοστού αιώνα η βιομηχανία και το χοντρεμπόριο ελέγχονται από σεφαρδίτες εβραίους της Θεσσαλονίκης, την ίδια στιγμή το 75% των εργατών της πόλης είναι και αυτοί σεφαρδίτες. Το γεγονός αυτό θα πυροδοτήσει τις εξελίξεις, καθώς η Θεσσαλονίκη θα μετατραπεί σε κοιτίδα των σοσιαλιστικών ιδεών και της εργατικής οργάνωσης δημιουργώντας πρόβλημα τόσο στη νεοτουρκική κυβέρνηση (μετά την επανάσταση του 1908) όσο και στον ελληνικό μεγαλοϊδεατισμό.

Δημιουργημένος από εβραίους εργάτες (ηγετικά στελέχη των συνδικάτων τυπογράφων, ραφτεργατών, καπνεργατών και με εξέχουσα φιγούρα τον τυπογράφο Αβραάμ Μπεναρόγια), θα ιδρυθεί το 1909 ο Εργατικός Σοσιαλιστικός Σύνδεσμος από τον οποίο στη συνέχεια (και με τη συμμετοχή βούλγαρων σοσιαλιστών) θα δημιουργηθεί η πολιτική οργάνωση Φεντερασιόν. Ειδικά μετά το 1911, όταν και διοργανώθηκε ο πλέον μαζικός απεργιακός εορτασμός της πρωτομαγιάς (με 12.000 απεργούς και 7.000 διαδηλωτές που δεν έφεραν εθνικά λάβαρα παρά μόνο κόκκινες σημαίες) ξεπερνιέται το πλαίσιο του εβραϊκού προλεταριάτου της πόλης και διαγράφεται η δημιουργία της Εργατικής Σοσιαλιστικής Ομοσπονδίας, στην οποία προσχωρούν έλληνες, μακεδόνες και μουσουλμάνοι εργάτες.

Με το διαμελισμό των Βαλκανίων να βρίσκεται στο κέντρο κάθε εθνικιστικού σκεπτικού, οι βαλκανικοί πόλεμοι αποτελούν σκληρή περίοδο για τη Θεσσαλονίκη αλλά και τη Φεντερασιόν η οποία με την ξεκάθαρα διεθνιστική στάση της, αρνείται να αναγνωρίσει την προσάρτηση της πόλης στο ελληνικό κράτος, θεωρώντας την κατοχή. Πολιτική θέση της οργάνωσης σε σχέση με τη λύση του βαλκανικού εθνικού προβλήματος ήταν πως αυτό θα περνούσε μέσα απ' τον αγώνα για κοινωνική απελευθέρωση των βαλκανικών λαών στο πλαίσιο μιας ομοσπονδιακής πολυεθνικής Πολιτείας. Όπως γίνεται εύκολα κατανοητό η διεθνιστική στάση της (φτιαγμένης από το εβραϊκό προλεταριάτο) οργάνωσης, έβαλε το μαχαίρι στο κόκαλο του ελληνικού ιμπεριαλισμού και του σχεδίου εθνικής ομογενοποίησης. Η κατάσταση επιδεινώνεται τα επόμενα χρόνια, αμέσως μετά την ισοπέδωση του μικρασιατικού μετώπου και την κατάρρευση της Μεγάλης Ιδέας (1922). Η υπογραφή για ανταλλαγή πληθυσμών ανάμεσα στο τουρκικό και ελληνικό κράτος (1923) θα λειτουργήσει καταλυτικά στην όξυνση της αντιεβραϊκής διάθεσης μετά την άφιξη στην πόλη μεγάλου αριθμού προσφύγων. Στις νέες συνθήκες, η εβραϊκή κοινότητα αναδεικνύεται ως εξαίρεση σε ένα ραγδαία ομογενοποιημένο (εθνικά και θρησκευτικά) χώρο, εισπράττοντας σημαντικό μέρος της δυσαρέσκειας του προσφυγικού κύματος. Επιπλέον την ίδια περίοδο μεγάλο κομμάτι του εβραϊκού προλεταριάτου έχει ήδη οργανωθεί στο ΣΕΚΕ (Σοσιαλιστικό Κόμμα Ελλάδας-μετέπειτα ΚΚΕ) το οποίο προέκυψε από την Φεντερασιόν αλλά και στη Βαλκανική Κομμουνιστική Ομοσπονδία (στην οποία το ΣΕΚΕ συμμετέχει μη απαρνούμενο την αντιιμπεριαλιστική στάση του). Γίνεται, λοιπόν, σαφές πως σε μία χώρα που αναζητούσε την ομογενοποίηση και παράλληλα μια νέα ταυτότητα του ελληνισμού που δεν θα απλωνόταν πλέον στον ευρύτερο γεωγραφικό χώρο, η θέση των εβραίων (ως εθνική ταυτότητα αλλά και πολιτική τοποθέτηση) δεν μπορούσε παρά να είναι εύθραυστη.

Ο αντισημιτισμός στη Θεσσαλονίκη, λοιπόν, αρχίζει να μαζικοποιείται και στις αρχές της δεκαετίας του '30, εξωτερικεύει ξανά τη δολοφονική διάστασή του. Τους λόγους γι' αυτό αποτελούν ο αντίκτυπος της διεθνούς κρίσης στην ντόπια οικονομική ζωή, αλλά και οι ελληνοτουρκικές συμφωνίες (1930) μετά τις οποίες οι έλληνες πρόσφυγες χάνουν κάθε ελπίδα επιστροφής ή αποζημίω-

σης. Η κοινωνική δυσαρέσκεια, σ' αυτό το σημείο, εκτοξεύεται ενάντια στην εβραϊκή κοινότητα η οποία σύμφωνα με τον εθνικιστικό λόγο της εποχής αποτελούσε την προφυλακή μιας ευρύτερης συνωμοτικής κίνησης ενάντια στην ελληνική Μακεδονία - κίνησης εκπορευόμενης από "Σλάβους και κομμουνιστές". Ο αιρετικός διεθνισμός της εβραϊκής εργατικής τάξης, συνοδευόμενος από την αντιεβραική παρακαταθήκη του ελλαδικού χώρου δεν θα μπορούσε να οδηγήσει σε τίποτα λιγότερο από ένα αντισημιτικό κίνημα. Αποκορύφωμα των εξελίξεων υπήρξε το πογκρόμ που ξέσπασε στα μέσα του 1931 με πρόσχημα τη "συνωμοσία σε βάρος της ελληνικής Μακεδονίας" το οποίο και οδήγησε στον εμπρησμό του εβραϊκού συνοικισμού Κάμπελ, αλλά και σε πλήθος άλλων ρατσιστικών ενεργειών.

Στα χρόνια που ακολούθησαν, η συνθήκη στην οποία διαβιούσε η εβραϊκή κοινότητα, κινήθηκε στη γραμμή "οι κοινωνία σκοτώνει - το κράτος το βουλώνει". Με την στάση των επίσημων φορέων να αποδεικνύεται προκλητικά αδιάφορη απέναντι στις αντιεβραικές εκδηλώσεις. Στάση που θα διατηρηθεί και μετά την εισβολή των ναζί, αλλά και κατά τη διεξαγωγή της γενοκτονικής "Τρίτης Λύσης", μέσω της οποίας εξοντώθηκαν περισσότεροι από 50.000 (σε σύνολο 70.000) έλληνες εβραίοι. Δεν υπήρχαν και λόγοι εξάλλου - η ιστορική συνέχεια είναι προφανής και το αποδεικνύει.

Η περίφημη παραστρατιωτική φασιστική ομάδα "3Ε" στην Αθήνα το 1926. Ανάλογη σκληρότητα και εμφάνιση είχαν οι αντίστοιχοί τους στη Θεσσαλονίκη. Μαύρα πουκάμισα, στρατιωτική εξάρτυση, λάβαρα και μπότες. Σας θυμίζει κάτι προς ιταλία μεριά;

ΤΟ ΠΟΓΚΡΟΜ ΤΟΥ 1931

Τον Ιούνη του 1931 η εφημερίδα "Μακεδονία", βασικός φορέας των αντισημιτικών "εθνικών" θέσεων στη Θεσσαλονίκη, ασκεί μομφή για τη συμμετοχή του τοπικού αθλητικού σωματείου Μακαμπί στις εκδηλώσεις που οργάνωσε στη Σόφια το ομώνυμο δίκτυο εβραϊκών αθλητικών σωματείων. Στις 23.06.31 διαδίδονται φήμες σύμφωνα με τις οποίες ο αντιπρόσωπος του πολυπαθούς σωματείου πήρε μέρος το 1930 σε σύσκεψη του Μακεδονικού Κομιτάτου στη Σόφια, όπου αποφασίστηκε η αυτονόμηση της Μακεδονίας. Με αφορμή τις φήμες αυτές, η φασιστική "Εθνική Παμφοιτητική Ένωση" κυκλοφορεί προκήρυξη σύμφωνα με την οποία "οι Εβραίοι επιθυμούν να εξαφανίσουν το ελληνικό έθνος" και καλεί σε μποϊκοτάρισμα.

Τα επεισόδια κλιμακώθηκαν τις επόμενες μέρες με εμπρησμούς, ξυλοδαρμούς και λεηλασίες. Στις 29 Ιουνίου ο παροξυσμός έχει καταλάβει ολόκληρη την πόλη ενώ εξαπλώνεται και στη Δράμα. Στα οδοφράγματα που χωρίζουν τους πρόσφυγες από τους εβραϊκούς συνοικισμούς πραγματοποιούνται μάχες με αποτέλεσμα τον εμπρησμό του συνοικισμού Κάμπελ. Χαρακτηριστικό είναι πως οι κατηγορίες περί "εθνικής προδοσίας" είχαν γίνει και θέμα στη βουλή, ήδη από τις 25 Ιούνη, όπου μετά από παρεμβάσεις βουλευτών, απορρίπτονται ως "ψευδείς και κατασκευασμένες" ακόμα και από τον πρωθυπουργό Ελ. Βενιζέλο. Πιο συγκεκριμένα, αποτελούσαν συρραφή στοιχείων, κάποια απ' τα οποία αναφέρονταν στο καλοκαίρι του 1930, ενώ άλλα στηρίζονταν σ' έντεχνη ανάμειξη της ΕΜΕΟ στη Σόφια, δραστηριότητες στις οποίες δε μετείχαν ούτε καν τις γνώριζαν οι της Μακαμπί Θεσσαλονίκης.

ΟΙ ΦΑΣΙΣΤΕΣ ΚΑΙ ΟΙ ΜΠΑΤΣΟΙ
(ΣΕ ΚΟΙΝΟ ΑΓΩΝΑ ΑΠΟ ΤΟΤΕ)

Στα επεισόδια του 1931, φασίστες και μπάτσοι έσυραν το χορό της κτηνωδίας. Οι πρώτη προκήρυξη κυκλοφόρησε, όπως είδαμε, απ' την ΕΠΕ. Αυτόματα προσχώρησαν στο μέτωπο οι φασιστικές οργανώσεις "Μακεδονομάχοι-Παύλος Μελάς", "Ακρίται", "εθνική οργάνωσις εργατών" (σα να λέμε τραμπούκοι-απεργοσπάστες), αλλά και η εθνική ένωσις "Ελλάς" (γνωστή και σαν "τρία έψιλον"), ομάδα που εισέβαλε πρώτη στο συνοικισμό του Κάμπελ, πρωτοστατώντας στον εμπρησμό του. Όλες αυτές οι οργανώσεις είχαν δημιουργηθεί για να εξυπηρετήσουν την ελληνοποίηση της πόλης (έτσι λεγόταν τότε το "έξω οι ξένοι") στο πλαίσιο του σχεδίου της εθνικής ομογενοποίησης. Ταυτόχρονα, η εκστρατεία συγκίνησε και στρατόκαβλους, όπως το Εθνικό Σώμα Εφέδρων Αξιωματικών αλλά και διάφορες άλλες ομάδες εφέδρων.
Οι στρατιώτες και οι μπάτσοι πέρα από ηθική είχαν και έμπρακτη συμμετοχή στο πογκρόμ· απόδειξη, το γεγονός πως πολλοί απ' αυτούς τραυματίστηκαν στις συμπλοκές κατά τις οποίες οι εβραίοι αντιστάθηκαν βίαια. Χαρακτηριστική επίσης είναι η "ουδετερότητα" των στρατιωτικών και αστυνομικών μονάδων που ανέλαβαν την προστασία της θιγόμενης κοινότητας (όπως ο όρχος αεροπορίας που στάλθηκε στο Κάμπελ ή η χωροφυλακή που στο σύνολό της αρνήθηκε να παρέμβει χρησιμοποιώντας ως άλλοθι την απεργία των αρτεργατών). Για να μην αναφέρουμε πως οι επώνυμοι συλληφθέντες για την καταστροφή της λέσχης της Μακαμπί και την κακοποίηση των θαμώνων της είτε αφέθηκαν άμεσα ελεύθεροι, είτε αθωώθηκαν στη συνέχεια.
Κλείνουμε με τα εξής. Η 3Ε (η πλέον καθαρόαιμη ναζιστική οργάνωση της εποχής) εισέβαλε πρώτη στο Κάμπελ, με την ανοχή των μπάτσων και τον υπόλοιπο ελληνικό πληθυσμό να ακολουθεί. Και φυσικά παρά τη φασιστική εισβολή, ο ελληνικός τύπος κατηγόρησε (την επαύριο του εμπρησμού) τους ΠΡΟΚΛΗΤΙΚΟΥΣ (!) Μακαμπί και κομμουνιστές που διαδήλωναν λίγες μέρες νωρίτερα ενάντια στην αντισημιτική προβοκάτσια. Κάποιες δεκαετίες μετά, στο πογκρόμ της 04.09.04 οι χρυσαυγίτες ήταν αυτοί που "χώθηκαν" πρώτοι, πάντα με την ανοχή των μπάτσων και την "παραπλανημένη" ελληνική κοινωνία ν' ακολουθεί. Το ότι οι φωνές (στο άμεσο, μετά το μακελειό, διάστημα) για τους ΠΡΟΚΛΗΤΙΚΟΥΣ αλβανούς που πανηγύριζαν τη νίκη της εθνικής τους ΠΕΡΙΣΣΕΨΑΝ, δεν μας κάνει καμία εντύπωση. Αποτελεί, απλά κομμάτι της εθνικά περήφανης κληρονομιάς των κανιβάλων.

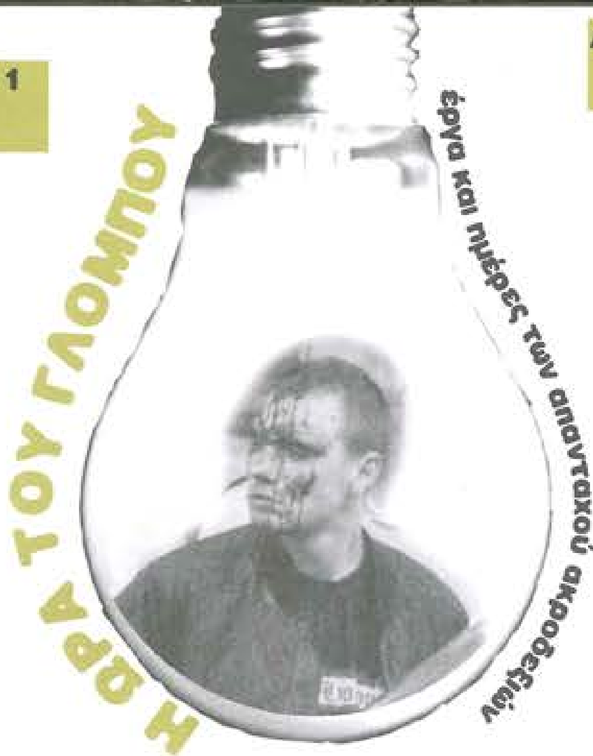
Να που κατέληξαν τόσα χρόνια καταπίεσης και εξευτελισμών από τον "ντόπιο" πληθυσμό. Εβραίοι υποχρεώνονται από γερμανούς ναζί σε καταναγκαστική γυμναστική στην πλατεία Ελευθερίας στη Θεσσαλονίκη. Οι υπόλοιποι περιμένουν στην ουρά - μάλλον όχι για καλό. Βρισκόμαστε στο 1944 και οι ναζί είναι πια γερμανοί...

Δεν ξέρω-δεν είδα-δεν άκουσα part 1 (δίκη περίανδρου)

Τον οκτώβρη που μας πέρασε διεξήχθη σε πρώτο βαθμό η δίκη του ναζί Αντώνη Ανδρουτσόπουλου ή αλλιώς Περίανδρου, όπως ήθελε να τον αποκαλούν. Ο Ανδρουτσόπουλος καταδικάστηκε σε φυλάκιση 21 ετών για απόπειρα ανθρωποκτονίας του τότε φοιτητή και στελέχους του ΝΑΡ Κουσουρή. Αυτά για όποιον ασχολείται στοιχειωδώς με τις εξελίξεις στον ακροδεξιό χώρο είναι λίγο πολύ γνωστά. Αν συνεπώς κάτι θα είχε αξία θα ήταν η επισήμανση δύο σημείων.

Το πρώτο αφορά τη στάση και την υπερασπιστική γραμμή του Ανδρουτσόπουλου. Ο συγκεκριμένος ναζί λοιπόν για όσους δεν το γνωρίζουν, αποτελούσε για πολλά χρόνια ηγετικό στέλεχος της Χρυσής Αυγής - θα έλεγε κανείς ότι ήταν ένας από τους δυο τρεις δελφίνους που θα μπορούσαν να διαδεχθούν τον Μιχαλολιάκο στην ηγεσία· εννοείται βέβαια ότι οι ρόλοι και το χρίσμα εναλλάσσονταν αναλόγως εσωτερικών συμμαχιών και μαχαιρωμάτων (*με τη μεταφορική έννοια*). Ο συγκεκριμένος ναζί ήταν αυτός που "πίεζε" την ηγεσία να συγκροτήσει, υπό την επίβλεψή του, ομάδα κρούσης μέσα στην οργάνωση· ομάδα, τους "Χρυσούς Αετούς", που τελικά δημιουργήθηκε και στόχο είχε ν' αποτελέσει ένα σκληρό και εκπαιδευμένο πυρήνα επιφορτισμένο να διεκπεραιώνει τις βρώμικες δουλειές. Ο συγκεκριμένος ναζί ήταν αυτός που δήλωνε επώνυμα ότι "θα τους λειώσουμε στο πεζοδρόμιο" - σε ποιους αναφερόταν είναι μάλλον αυτονόητο. Ο συγκεκριμένος ναζί είχε πρωτοστατήσει σε πολλές δολοφονικές επιθέσεις και τραμπουκισμούς των χρυσαυγιτών, ήταν δε ενεργά παρών έξω από την ευελπίδων στην επίθεση κατά του Κουσουρή. Ε λοιπόν αυτός ο τύπος μ' όλο αυτό το δολοφονικό βιογραφικό να τον συνοδεύει και την "αταλάντευτη εθνικιστική στάση" να τον χαρακτηρίζει το μόνο που βρήκε να ψελλίσει δειλά δειλά στην απολογία του ήταν ότι "είμαι θύμα σκευωριών" και ότι "δεν ξέρω, δεν είδα, δεν άκουσα".

Το δεύτερο σημείο (που είναι και το πιο σκοτεινό) έχει να κάνει με την επιλογή της παράδοσής του, τον χρόνο στον οποίο έγινε, τη στάση του δικαστηρίου και την εξέλιξη τελικά της υπόθεσης. Ο Ανδρουτσόπουλος κατεζητείτο από το 1998. Μέχρι τη στιγμή της παράδοσής του κρυβόταν υποτίθεται στη Βενεζουέλα· στην πραγματικότητα βρισκόταν, ανενόχλητος από τις αρχές και μη ρωτήσετε γιατί, εντός ελλάδας εμφανιζόμενος μάλιστα και σε ανοιχτές εκδηλώσεις των ναζί. Μετά από οχτώ ολόκληρα χρόνια φυγοδικίας, περίπου δηλαδή όσα θα καθόταν στη φυλακή αν είχε παραδοθεί εξαρχής και αν κάνουμε τους μαθηματικούς υπολογισμούς που προβλέπει ο νόμος (τα τρία πέμπτα της ποινής, η ποινή μειώνεται αν το εφετείο πάει καλά...) επιλέγει να παραδοθεί σε ανύποπτο χρόνο. Γιατί άραγε; Τι τον εμπόδιζε να το είχε κάνει κάποια χρόνια πρωτύτερα; Μήπως υπήρξαν κάποιου τύπου "εγγυήσεις" ή "υποσχέσεις" που επηρέασαν την απόφασή του; Μάντεις δεν είμαστε· υπάρχουν όμως κάποιες πλευρές που δείχνουν να συνδέονται, τουλάχιστον στο δικό μας πονηρό μυαλό. Πρώτον, λίγο πριν την παράδοση Ανδρουτσόπουλου είχαν προηγηθεί χωρίς αποτέλεσμα δύο αιτήσεις αποφυλάκισης ενός άλλου σταρ της ακροδεξιάς, του Γ. Μιχαλόπουλου, ο οποίος βρισκόταν στη φυλακή για εκβιασμούς και απάτες. Μετά την παράδοση, η τρίτη αίτηση έγινε ως δια μαγείας δεκτή και ο Μιχαλόπουλος έφυγε ικανοποιημένος να ψοφήσει ήρεμος στην Αμερική. Δεύτερον, ο Μιχαλόπουλος είχε τον ίδιο δικηγόρο με τον Ανδρουτσόπουλο. Το

όνομα του δικηγόρου είναι Μιχαλόλιας που -θαύμα θαύμα- τυχαίνει να είναι αδερφός του Μιχαλολιάκου (του γνωστού...). Χάος! Το δικαστήριο μάλλον αδιάφορο για αυτές τις συμπτώσεις φαίνεται να δικάζει "δίκαια". ΑΛΛΑ: ποιος εγγυάται ότι το ίδιο θα πράξει και το εφετείο; Ποιος εγγυάται ότι εκμεταλλευόμενος τα νομικά τερτίπια ο Ανδρουτσόπουλος δε θα είναι σε πέντε έξι χρόνια έξω; Κι αν αυτό ισχύσει θα πάει σπίτι του ή θα αναβαθμιστεί ο ρόλος του - και με τι τρόπο - στους ναζί;

Ειλικρινά δεν έχουμε απαντήσεις στις ερωτήσεις που θέτουμε. Υπομονή χρειάζεται και καθαρό μυαλό.

Ο περίανδρος, στ' αριστερά, δήλωσε ως επάγγελμα στο δικαστήριο "ιστορικός - φιλόσοφος". Ο porky, στα δεξιά με το συγκρότημά του τους "εγκληματίες πολέμου", ήταν μεγάλο μουσικό ταλέντο. Φαίνεται πως εκτός από την ελληνική ακροδεξιά καίρια πλήγματα θα δεχτεί και ο ελληνικός πολιτισμός...

Δεν ξέρω-δεν είδα-δεν άκουσα part 2 (δίκη porky)

Τη φιγούρα " porky " μπορεί να την έχετε ακουστά. Μπορεί και όχι. Ο porky, κατά κόσμον Παναγιώτης Ρουμελιώτης, είναι ένα ακροδεξιό σίχαμα που στο παρελθόν έχει κάνει διάφορες μαλακίες σε νέους που δε του άρεσε η φάτσα ή η εμφάνισή τους· η τελευταία μαλακία του ήταν το πέσιμο με μαχαίρι σε δύο πάνκηδες στο μοναστηράκι τον περασμένο χρόνο. Μετά από μηνύσεις που έγιναν τα πράγματα φαίνεται πως έσφιξαν για τους μπάτσους οι οποίοι και δεν μπορούσαν να κάνουν πλέον την πάπια. Αναγκάστηκαν λοιπόν να συλλάβουν το φιλαράκι τους που παραπέμφθηκε σε δίκη. (Να σημειώσουμε εδώ ότι ο porky είναι γιος μπάτσου - κάτι συμπτώσεις ρε παιδί μου!)

Η δίκη έγινε πριν ενάμιση δύο μήνες στη Θήβα. Για στήριξη του ελληνόψυχου γουρουνιού παρευρέθησαν στο δικαστήριο πέντ' έξι καράφλες και οι γονείς του, ενώ οι χρυσαυγίτες και ως επίσημη γραμμή και ως φυσικές παρουσίες τον έγραψαν στ' αρχίδια τους, αποδεικνύοντας το μεγαλείο της αλληλεγγύης μεταξύ των καραφλών ομοϊδεατών. Στη δίκη επίσης παραβρέθηκαν και πολλοί αντιφασίστες, οπότε κάτι μας λέει ότι το παρεάκι δε θα ένιωθε και πολύ άνετα.

Κι ενώ λοιπόν ο άριος porky ήθελε να παρουσιάζεται τόσο σκληρός και ιδεολόγος όσο κυκλοφορούσε με τα κέρατα στην τσέπη και τα κονέ στην ασφάλεια ήρθε κι η ώρα της απολογίας του. Εκτός λοιπόν που έκανε την πάπια, αμόλησε και κάτι μαλακίες του τύπου "δεν το' χα εγώ το μαχαίρι - αυτοί μου την πέσανε και κατάφερα να τους το πάρω". Στη συνέχεια δε υποστήριξε ότι το μαχαίρι το χρειάζεται για τη δουλειά του και το κουβαλάει πάντα μαζί του.

Όλα αυτά τώρα εμάς μας λένε κάποια πράγματα. Ή ότι τις μαλακίες περί άριων φυλών δεν τις πιστεύουν ούτε οι ίδιοι -όσο ηλίθιοι κι αν είναι- ή ότι είναι τόσο δειλοί που άμα ζορίσουν τα πράγματα το γυρνάνε στο δεν ξέρω - δεν είδα ή και τα δύο. Παρεμπιπτόντως, κάτι έχουμε ακούσει για την καλή σχέση του porky με τα ναρκωτικά. Μάλλον λοιπόν έτσι αποσαφηνίζεται το μυστήριο της μεγαλειώδους απολογίας και σκιαγραφείται καταπληκτικά το προφίλ των ναζήδων: μπατσόφιλοι βλάκες που κοιτάνε μόνο την πάρτη τους μισώντας όλον τον κόσμο και τελειωμένοι τοξικοί που μες στο κάψιμό τους φαντασιώνονται χλαμύδες και φούρνους.

Μετά το τέλος της δίκης και ενώ ο porky έπαιρνε το δρόμο για τη φυλακή με 21 χρόνια ποινή, οι αλληλέγγυοι καράφλες έβγαλαν φτερά στα πόδια κυνηγημένοι από τους αντιφασίστες ξεδιπλώνοντας το μέγεθος της παλικαριάς τους στους αγρούς της ελληνικής επαρχίας.

ΦΑΚΕΛΟΣ ΦΑΣΙΣΤΟΜΑΛΑΚΙΑ

περίπτωση 3.726: Οι νεοναζί είναι αντικρατιστές και οι antifa ασφαλίτες

Πηγή: Περιοδικό Γαμμάδιον

Δράστης: Τα κατά φαντασίαν think tank της ακροδεξιάς

Τίτλος Άρθρου: Άκου αναρχικέ!

Συμφραζόμενα: Οι αναρχικοί και οι φασίστες είναι αδέρφια, το antifa είναι κατασκεύασμα των μυστικών υπηρεσιών, στόχος του είναι η αδερφοκτονία, όπου μας βρουν θα μας σκίσουν.

Απόσπασμα

Θες μια μικρογραφία της ιδεατής για εμάς κι εσάς κατάστασης;
Σ' ένα σχολείο, οι αναρχικοί μαθητές βάζουν φωτιά. Αλλόφρονες οι αστοί μαθητές, παρέα με τους καθηγητές τρέχουν να σωθούν απ' τις φλόγες. Μέσα στη σύγχυση, οι φασίστες μαθητές, βρίσκουν την ευκαιρία, μπουκάρουν στη βιβλιοθήκη και τα εργαστήρια του σχολείου, και κλέβουν βιβλία και χημικά που κάνουν μπαμ.
Το σχολείο γίνεται παρανάλωμα του πυρός.
Την άλλη μέρα, αναρχικοί και φασίστες μαθητές βγάζουν κοινή προκήρυξη, που καταγγέλει την εγκληματική αδιαφορία του καπιταλιστικού κράτους, που κλείνει τα παιδιά σε σχολεία φυλακές με ανύπαρκτη πυροπροστασία, κι εκεί μέσα τους κάνει πλύση εγκεφάλου...
Μεγέθυνε αυτό το παράδειγμα κατά ένα εκατομμύριο φορές, και θα καταλάβεις τί ακριβώς μας συμφέρει...

HIT THE ROAD

(ΚΑΙ ΟΧΙ ΜΟΝΟ...)

Αθήνα [πόλη καθαρή]

Θέλανε λέει οι ναζήδες να κατέβουν στις δημοτικές εκλογές. Έβαλαν κι εκείνο το βρωμόσκυλο τον ζαφειρόπουλο για υποψήφιο δήμαρχο. Τον βγάλανε λοιπόν ωραίες φωτογραφίες, τις βάλανε σε καρτολίνες και αυτοκόλλητα μαζί με κάτι ευφάνταστα συνθήματα με τις θέσεις τους για την οικολογία, την εγκληματικότητα και την ελληνικότητα της αθήνας - όλη δηλαδή τη γκάμα των γραφικοτήτων που συνθέτουν την άποψή τους για τη θεώρηση του κόσμου τούτου - και βγήκανε και τα κόλλησαν σε διάφορες περιοχές της αθήνας. Τι να θέλανε άραγε; Να δείξουν τι ομορφόπαιδα και πόσο κοινωνικοί είναι; Να μαζέψουν κανά κουκί; Να δείξουν πόσο εποικοδομητικά ξοδεύουν τα λεφτάκια που παίρνουν απ' την ασφάλεια; Πως το σκέφτηκαν δεν ξέρουμε· το σίγουρο όμως είναι ότι δεν υπολόγισαν καλά πόσο μπορούν να μείνουν τέτοιες μαλακίες μεσ' στην πόλη.

Από την αρχή λοιπόν της προπαγάνδας τους, κόσμος πολύς που δεν γουστάρει τα φασισταριά και το σκουπιδαριό τους ήταν στο δρόμο και έσκιζε, μουτζούρωνε και εξαφάνιζε κυριολεκτικά ό,τι καρτολίνα και αυτοκόλλητο υπήρχε. Επίσης στάσεις λεωφορείων με διαφημίσεις του ζαφειρόπουλου φιλοτεχνήθηκαν καταλλήλως με μπογιές, πανώ με στοχάδια φιλοξενήθηκαν στα σκουπίδια πριν πάρουν το δρόμο για τη χωματερή και η ιστορία τελείωσε με τους ναζήδες να θρηνούν διπλά: αφενός για τον "κόπο" τους και για τα λεφτάκια που τους είχε δώσει το ελληνικό κράτος και η αστυνομία, αφετέρου για το εκλογικό αποτέλεσμα. Ένα αποτέλεσμα που δεν μπορούμε να κρατηθούμε και να μη το σχολιάσουμε: πέρα λοιπόν απ' τις ελάχιστες ψήφους που πήραν κάτι μας λέει ότι οι ψηφοφόροι τους θα 'ταν τελειωμένοι ογδοντάχρονοι πρώην χίτες, τα σόγια του ζαφειρόπουλου και των λοιπών μελών του συνδυασμού άντε και κανάς πιτσιρικάς που 'χει κολλήσει το μυαλό του απ' τις μαλακίες που του λένε οι ξούρες - αλλά θα ξεκολλήσει άμα φάει καμιά φάπα. Όσο για μας, πολύ το διασκεδάζαμε κάθε φορά που πετούσαμε στα σκουπίδια τα κωλόχαρτά τους. [Το καλύτερο ήταν μια φορά που είχαμε πάει να σκίσουμε καρτολίνες και βρήκαμε παρατημένα καμιά πεντακοσαριά αυτοκόλλητά τους. Το συμπέρασμα; Αντιφασίστες που είχαν πάει για την ίδια δουλειά πριν από μας, πέτυχαν στο δρόμο τους φασίστες που κολλούσαν και τους κυνήγησαν. Τυχεροί όσοι ήταν μπροστά, θα παρακολούθησαν live την άρια ικανότητα "τα παρατάω και τρέχω"!]

Αυτό που μας μένει από την ιστορία είναι ότι είμαστε πολλοί και πολλές αυτοί που δε γουστάρουμε τα φασιστικά σκατά. Κι αυτό φάνηκε από την παταγώδη αποτυχία των ναζήδων να φανούν στο δρόμο. Όχι επειδή κόλλησαν λίγες παπαριές, αλλά επειδή είμαστε πολλοί. Και αποφασισμένοι ότι αυτή η πόλη μας ανήκει!

Καθαρή από καρτολίνες...

Καθαρή από αυτοκόλλητα...

Καθαρή από πανό...

Αγαπητοί μας αντιφασίστες! Η Ελένη Λουκά μας εκδικείται! Τα κινητά τηλέφωνα, όπως κατ' επανάληψη έχει δηλώσει, εκτός του ότι έχουν καταστρέψει τη νεολαία είναι και μαραφέτια του διάβολα. Θέλετε ένα παράδειγμα; Λοιπόν η Νέα Φιλαδέλφεια εκτός από αεκτζήδες είναι γεμάτη και από καρτοτηλέφωνα. Τα έχετε χρησιμοποιήσει ποτέ; Όχι! Και ξέρετε γιατί; Γιατί έχει μπει ο διάβολας μέσα σας και σας ελέγχει μέσω των κινητών. Και να και η επιβεβαίωση: ο διάβολας θέλει να είστε όλοι μουρτζούφληδες και θλιμμένοι γι αυτό και σας έχει βάλει να αγοράσετε κινητά. Σατανικός ο διάβολας! Αφού λοιπόν όλοι έχετε κινητά δεν επισκέπτεστε ποτέ τα καρτοτηλέφωνα. Και για αυτό θα είστε μια ζωή μουρτζούφληδες και θλιμμένοι. Γιατί ο διάβολας ξέρει ότι εκεί υπάρχει άφθονο γέλιο και ότι αν όλοι αναγνωρίζατε την αξία της τηλεκάρτας ετούτος ο κόσμος θα ήταν γελαστός και ευτυχισμένος. Απόδειξη; θα πρέπει να είμαστε μάλλον οι μοναδικοί που διαβάζουμε τα έπη που γράφει στους τηλεφωνικούς θαλάμους της Φιλαδέλφειας ο τοπικός ναζί. Προσκυνήστε: στο πάνω μέρος με μπλε μαρκαδόρο "ΖΗΤΩ Η ΑΙΩΝΙΑ ΕΛΛΑΣ", αριστερά "ΕΛΛΗΝΩΝ ΕΓΕΡΣΙΣ" και δεξιά με τον ίδιο μαρκαδόρο "ΘΕΛΩ ΠΟΥΤΣΟ 696972.....". Κόλαση...

[Πρώην κοπέλα του ναζί που το νούμερο σου αναγράφεται στο καρτοτηλέφωνο: αν μια στο τρισεκατομμύριο μας διαβάζεις σου έχουμε μια πρόταση συνεργασίας: εσύ να μας δώσεις μια φωτογραφία του αγαπημένου σου και μεις να σου δώσουμε μια στήλη στο περιοδικό να μας λες την άποψή σου για το ποιόν του...]

Το antifa!, εκτός από περιοδικό, είναι ένας αντιφασιστικός πυρήνας που συστάθηκε μετά το πογκρόμ της 4ης Σεπτέμβρη 2004 για να σταθεί απέναντι και ενάντια στις ιδεολογίες του φασισμού του εθνικισμού και του ρατσισμού, δίχως βέβαια να ξεχνά και τους σιχαμένους φορείς τους.

Το antifa! συνεννοείται και συνεργάζεται με άλλους αντιφασιστικούς πυρήνες από γειτονιές της πόλης.

Η διανομή του περιοδικού antifa γίνεται από κεντρικά βιβλιοπωλεία, στέκια και καταλήψεις στην Αθήνα, τη Θεσσαλονίκη και την Πάτρα.

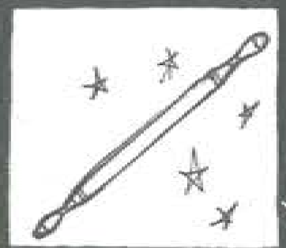
Για επικοινωνία: antifa@mailbox.gr, ή - για τους λουδίτες- τ.θ 31104, τ.κ. 10035, Αθήνα.

Happy city

Ξεπατικώματα: Sidron
λογοκλοπές: hubats

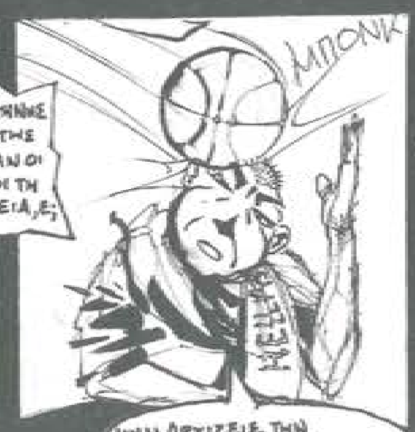
Περίληψη προηγουμένων:
Ο Ηρακλής προσπαθεί να καταδώσει τους γείτονες για φανατικούς ισλαμιστές και γνωρίζεται με την Κατερίνα, τηλεφωνήτρια στο 170 της αντιτρομοκρατικής. Ο έρως χτυπά σαν κεραυνός, και οι δύο νέοι γρήγορα αποφασίζουν: Πρώτον να παντρευτούν. Και δεύτερον να καταδώσουν στην υπηρεσία τον Μπάμπη, τον τελευταίο δημοκρατικό μπάτσο, για φιλοαλβανισμό. Ταυτόχρονα, στο σπίτι του Ηρακλή η κατάσταση είναι έκρυθμη...

ΟΛΑ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ ΔΥΣΚΟΛΑ

Η ΜΑΜΑ ΕΧΕΙ ΑΝΤΙΡΡΗΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟ ΓΑΜΟ ΤΟΥ ΗΡΑΚΛΗ ΜΕ ΤΗΝ ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΤΗΣ ΑΝΤΙΤΡΟΜΟ ΚΡΑΤΙΚΗΣ

ΟΙ ΚΑΛΟΙ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΙ

ΑΜ ΕΠΟΣ ΑΜ ΕΡΓΟΝ

